XX. évfolyam 36. szám Ára: 1 forint 1964. szeptember 3

Ludas Matyi

Várnai György rajza

PESTI MÓKUS

Vége a szabadságnak

Mindenki utazik

– Így oldottuk meg az étkezést... Gondozójuk a Tátrában üdül.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

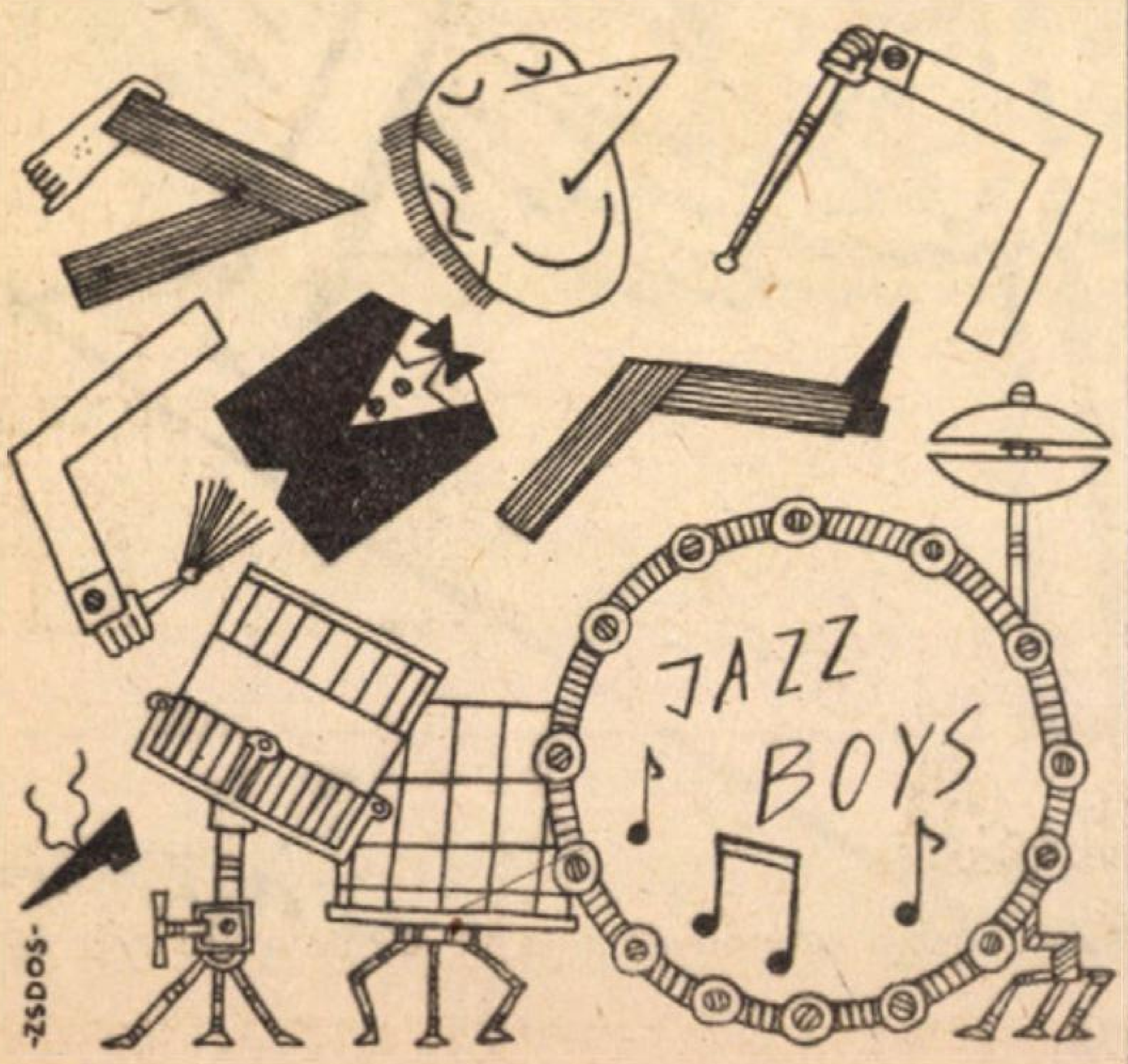
„Kedves Doktornő" című bírálatukkal kapcsolatban közlöm: a rendelőintézet orvosainak figyelmét nyomatékosan felhívtuk arra, hogy munkaidejük kötelező betartása mellett, kerüljenek el minden olyan kifogásolható magatartást, amely az intézetet felkeresők részéről jogos bírálatot vagy kifogást válthat ki.

PÉTERFY SÁNDOR UTCAI KÓRHÁZ-RENDELŐ IGAZGATÓSÁGA,
dr. Magassy Miklós s. k.
igazgató h. főorvos

„Gimbelem-gombolom" című cikkükben a gombok minőségét bíráló H. D.-né fogyasztó panaszával egyetértünk. Intézkedtünk a felmerülő kár megtérítése ügyében. A kifogásolt gombokat kivontuk a forgalomból és felhívtuk a termelőüzem figyelmét, hogy a jövőben a minőségi igényeknek megfelelően készítsék el termékeiket.

RÖLTEX
Fónagy Félix igazgató

Eksztázis

LEBEGÉS

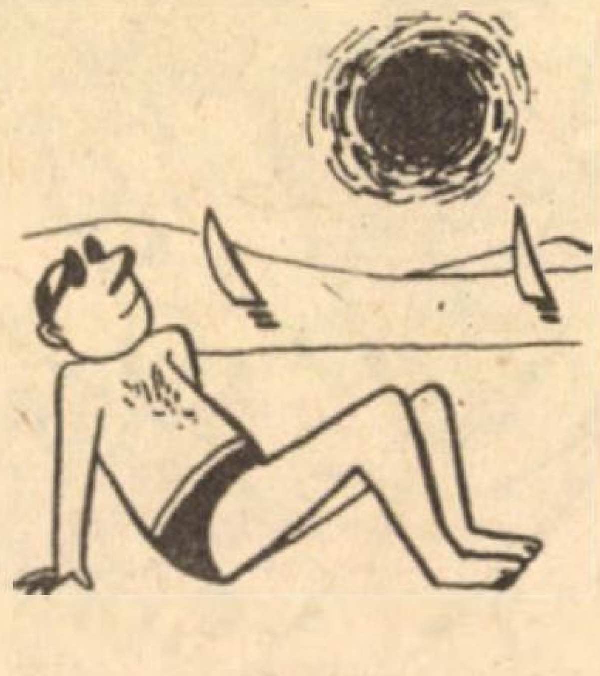
Van egy ófrancia közmondás: „Messziről jött ember azt halandzsázik, amit akar".

Ez a tétel az üdülővendégekre fokozottan érvényes. Mivel ők röpke pár hét leforgása alatt kétszer is jönnek messziről. Először, amikor megérkeznek a tett, azaz a nyaralás színhelyére, s másodszor, midőn hazatérnek szeretteikhez.

Az újdonsült beutaltak ismerkedési estjei többnyire az elemi matematika jegyében folynak le. Ugyanis a résztvevők gondosan levonják egymás elbeszéléseiből azt a hetvennyolcvan százalékot, ami bemutatkozáskor az igazsághoz még plusz hozzájön. Tudniillik, hogy az illető micsoda rettentő nagy fiú civilben. Például: csak tőle függ a valutakérelmek elbírálása, továbbá, hogy az orvosegyetemekre kit vesznek fel, satöbbi, satöbbi. Ez a jelenség az üdülőhelyeken nem is szokott problémát okozni, mert mindenki cirka egyformán lódít s így az erőviszonyok végül kiegyenlítődnek.

Ellenben a nyaralásból hazatérve merőben más a helyzet. A közelmúlt, a kétheti szabadság mesébe illő hőstetteit jeges közöny fogadja a barátok és a kollégák részéről. A Balaton átúszását oda-vissza, toronymagas hullámok között, ugyanúgy tamáskodva veszik tudomásul, mint azt, hogy a véletlenül épp akkor és pont ott átutazó Brigitte Bardot a szállodahiány folytán a lovagias Zabhegyi kartárs szobájában töltötte az éjszakát...

Az exüdülők csupán egyetlen kézzelfogható és megcáfolhatatlan bizonyítékkal rendelkezhetnek a balatoni szép napokról: hogy mennyire vannak lesülve. S ezzel férfi és nő, öreg és fiatal eleve tisztában van. Hogy egyedül csak a napozás

vezet a karrierhez, a maradéktalan társadalmi érvényesüléshez, s minden egyéb csupán önámítás, csalfa illúzió. Innen adódik, hogy a Balatonnál az egész társaság kiborul, ha beborul.

Ahogy Balaton-Izére megérkeztünk, természetesen nekünk is első dolgunk volt egy olyan helyet keresni, amelyet a Nap hajnali négytől este kilencig egyfolytában teljes gőzzel süt, s ahol a sugarak beesési szöge legkedvezőbb a barnulás szempontjából.

Sikerült is egy ilyen kedvező magaslatra befészkelni magamat hitvesem, valamint néhány üveg Ultra Lucifer-napolaj társaságában. Mellettünk Prepaticsék pirultak, méghozzá szemlátomást nagyobb sikerrel, mint mi. Napról napra sárgultunk az irigységtől, látván, hogy mennyivel vörösebbek nálunk. Már-már azt hittem, hogy protekciójuk van a Napnál, amikor egy éjjel végre megfejtettem bűnös titkukat.

Egy éjszaka lila fényt láttam kiszűrődni Prepaticsék ajtaján. Villámgyors lelkitusában, legyőzve velem született szemérmemet, bekukucskáltam a kulcslyukon. Mondhatom, a látvány száz százalékig megérte az indiszkréciót. Prepatics és neje kvarcoltak! Szóval, higanygőz lámpa volt az a nagy gyanús csomag, amit én érkezéskor jóhiszeműen mélytengeri horgász-felszerelésnek néztem.

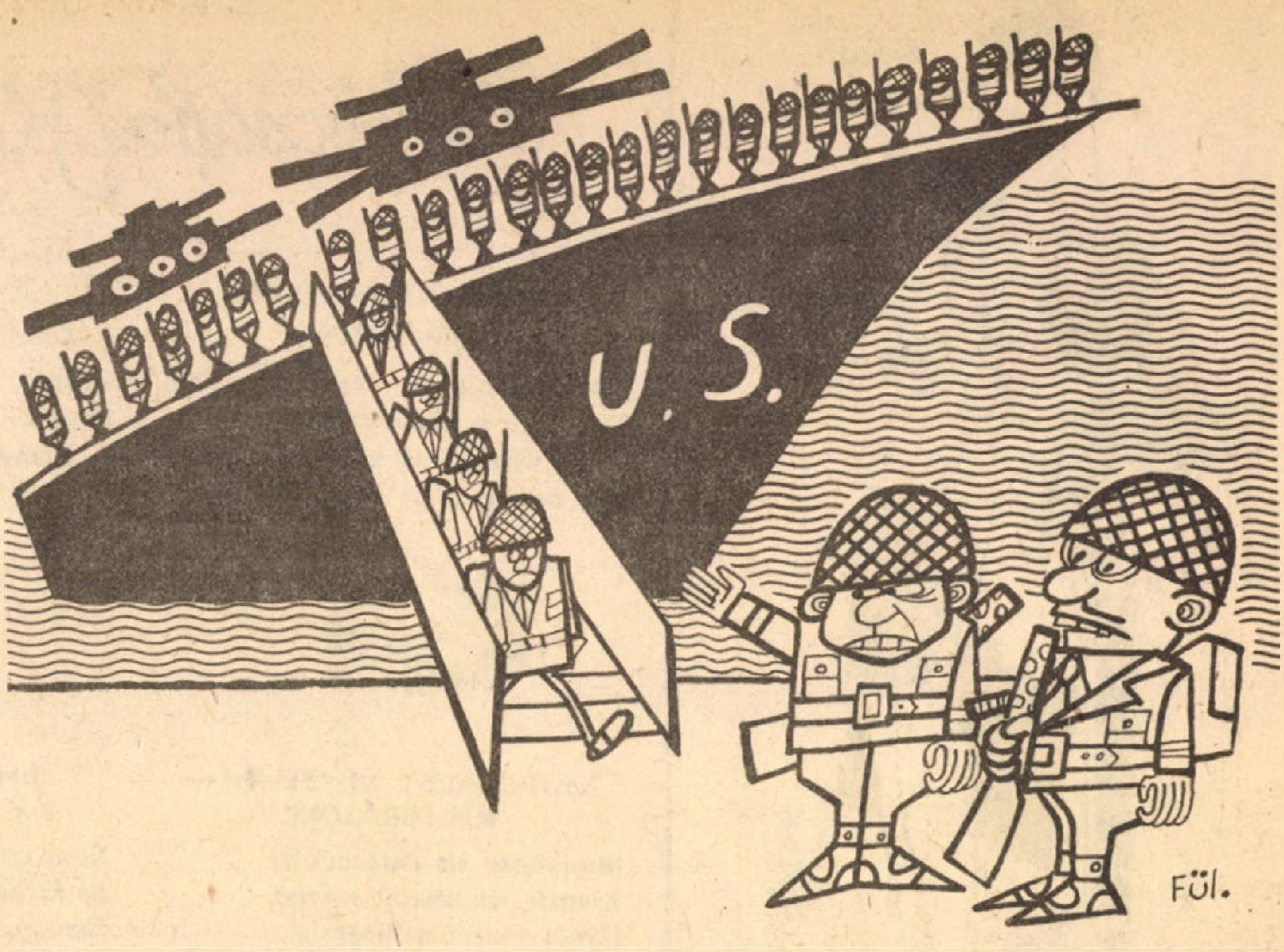
Fantasztikus. Egyesek még szélhámoskodni is hajlandók nyaralás közben.

Én erre képtelen volnék. Inkább sápadt leszek, de maradok aránylag tisztességes.

Dalmáth Ferenc

Újabb amerikai egységek Dél-Vietnamban

Fülöp György rajza

– Érthetetlen, Joe, minél többen jövünk ide rendet csinálni, annál nagyobb lesz a felfordulás.

Mai történet

A főmérnök idegesen szürcsölte a kávéját a belvárosi eszpresszóban. Legjobb barátját várta, egyben háziorvosát, akivel esztendők óta megtárgyalta minden problémáját. A doktor késve érkezett.

— Baj van a fiammal! — kezdte a főmérnök.

— Lacival? Mi baj lehet vele? Kitűnően érettségizett, felvették az egyetemre, öt év múlva jogi doktor.

Kissé elhallgattak. A fiatal pincér kicserélte a hamutálcát és megkérdezte az orvost, hogy mit parancsol.

Amint eltávozott, a főmérnök folytatta a bizalmas beszélgetést és kiöntötte a szívét:

— Tudod, ezek a mai diákok a nyári vakáció alatt munkába mennek. Ismerkednek az élettel és keresnek egy kis pénzt. A fiam a Balaton mellé került egy hónapra. Kisegítő pincérnek. Jól telt az ideje, csak délután és este dolgozott, szabadnapot is kapott, sokat úszott és vitorlázott. Bronzbarnára sülten, izmosan, négyezer forint megtakarított pénzzel tért haza. Ennyit keresett.

— Gyönyörű!

— Messziről annak látszik. Amint közeledtek a tanulás napjai, a gyerek egyre idegesebb lett. Tegnap végre izgatottan kinyögte, szeretne végleg pincér lenni. Nincs kedve a tanuláshoz. Megszédítette a nagy kereset. Azzal érvelt, hogy ötévi tanulás után majd ezerötszáz forint havi fizetéssel kezdheti el a pályáját. Azonkívül meg is szerette alkalmi mesterségét. Amikor látta megdöbbenésemet, gyanakodva kérdezte: „De apa, csak nincsenek társadalmi előítéleteid?"

Sóhajtott.

— Idáig jutottunk. Addig hirdettük a társadalmi egyenlőséget, amíg a fiam nem akar tovább tanulni. A fiam, akinek az apja és a nagyapja is diplomás ember.

A doktor hallgatott, aztán a főmérnök unszolására megszólalt.

— Hát kérlek... Véleményem szerint senkit sem szabad megakadályozni abban, hogy kedvére való pályát válasszon. A mai fiatalság vonzódik a gyakorlati pályákhoz...

Az ifjú pincér a törzsvendégnek járó bizalmassággal tette az asztalra a csészét:

— Tessék, doktor úr. Jó forró.

Már loholt is volna tovább, de a doktor megszólította:

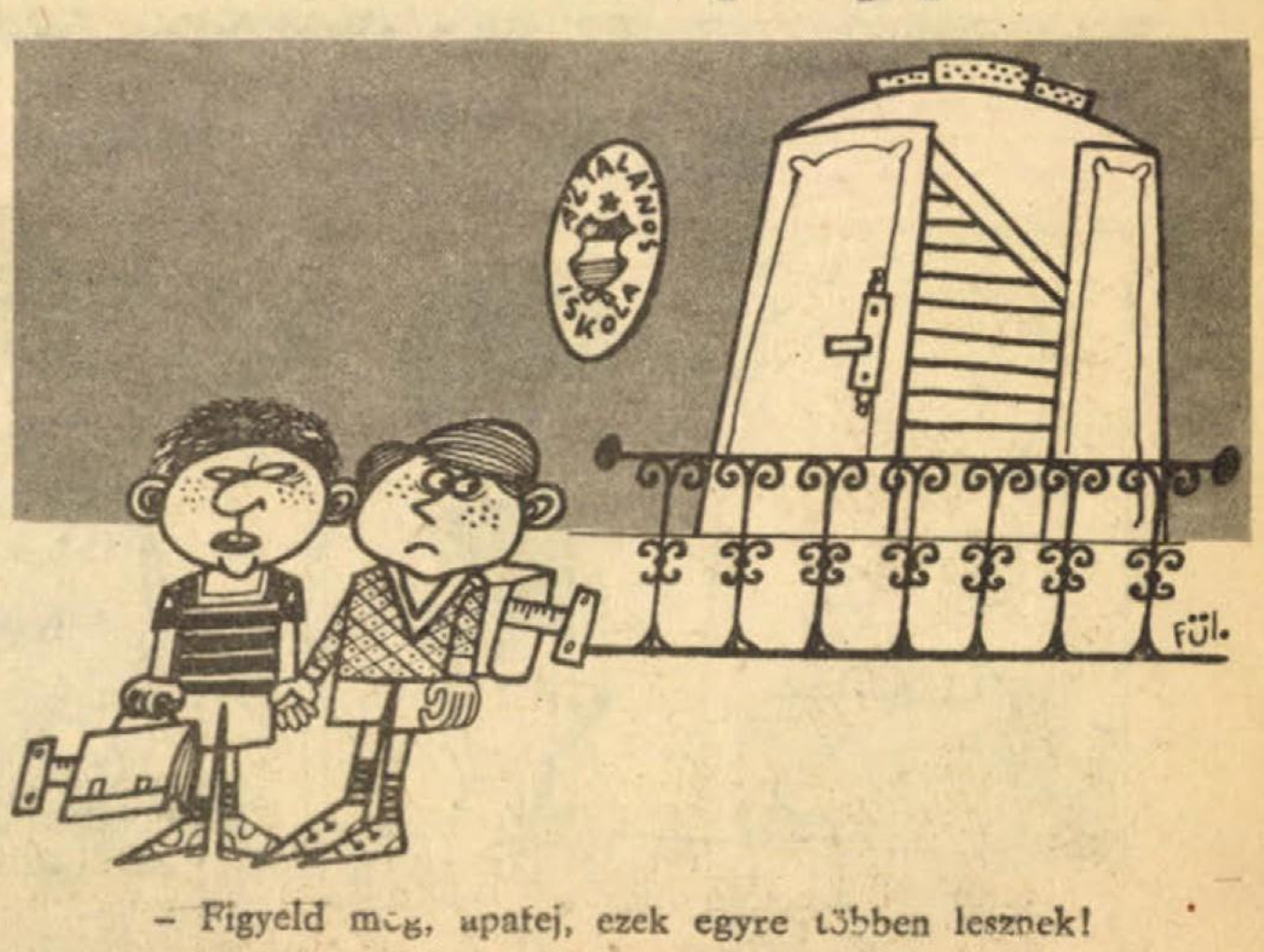
— Mondja csak, fiatal barátom, mi a maga véleménye a hivatásáról? Kedveli ezt a pályát?

Az ifjú kihúzta magát és önérzetesen válaszolt:

— Engem már ez a pálya nem nagyon érdekel, doktor úr! Négy évig gürcöltem, hogy közben elvégezhessem az egyetemet. Még egy vizsgám van, jövőre kész elektromérnök leszek, aztán többé be nem teszem ide a lábamat. Legfeljebb mint vendég.

Stella Adorján

Két és félezer új pedagógus

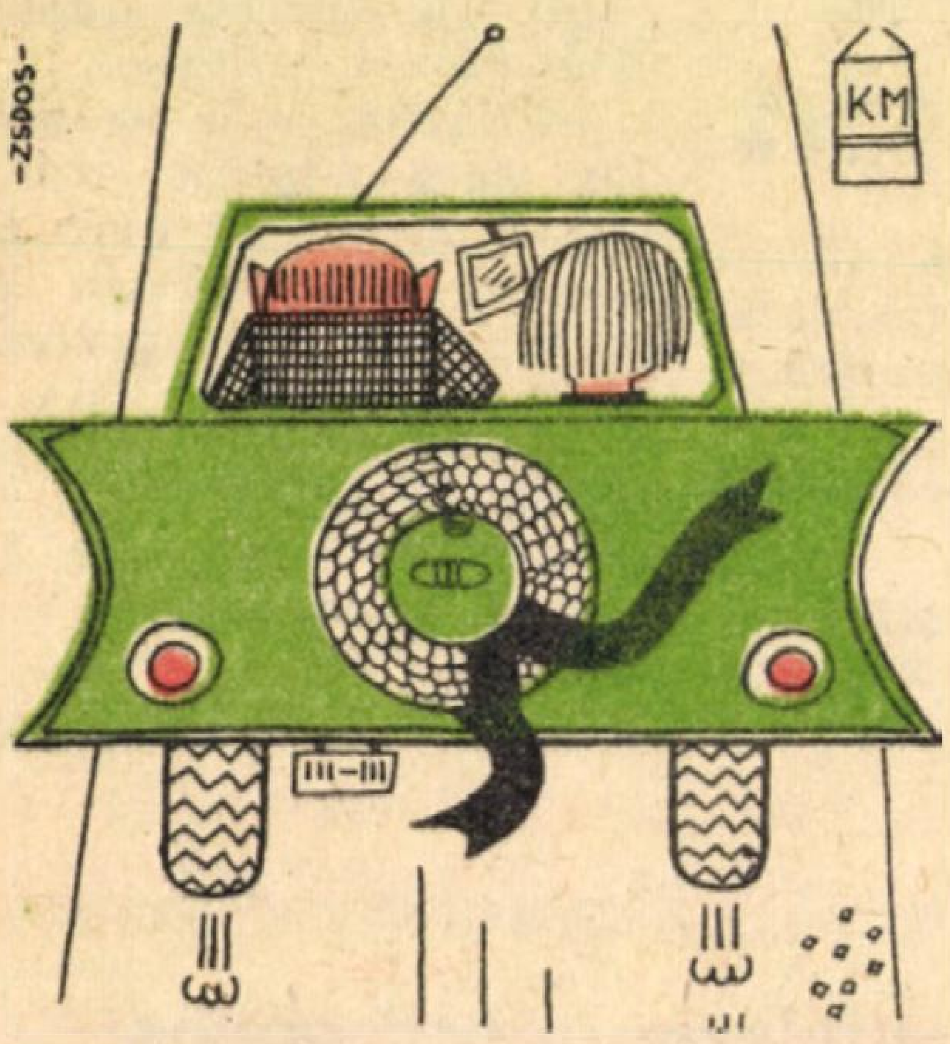
– Figyeld meg, apafej, ezek egyre többen lesznek!

Kezdő Casanova

– Csak azért buktam, hogy veled járhassak egy osztályba...

Gyorshajtás

békéscsabai Krónika

SOK A GÓLYAFÉSZEK CSABÁN

Nem gondol rá, míg pár gazból
Megoldja a fészekrakást,
Hogy Csabán is könnyebb hozni
Egy babát, mint kapni lakást.

AZ ORSZÁG LEGPAPRIKÁSABB KONYHÁJA

Gulyást ettem és utána
Mint ki se élő, se holt...
— Érthetetlen — szólt a pincér —,
Hisz' kímélő menü volt.

MUNKÁCSY MÚZEUM — KIS HIBÁVAL

Munkácsy itt inaskodott,
Zsenije itt szökött szárba,
Nevét múzeum hirdetné,
Ha nem lenne folyton zárva.

ELHANYAGOLT AZ ÁLLATKERT

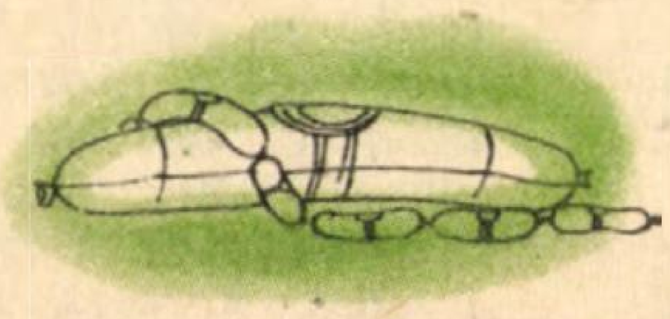
Nem csoda, hogy a rókának
És farkasnak rossz a kedve,
Bizony, nagyon elkelne itt
néhány szorgos m o s ó medve.

ÚJ SZALÁMIGYÁR ÉPÜL

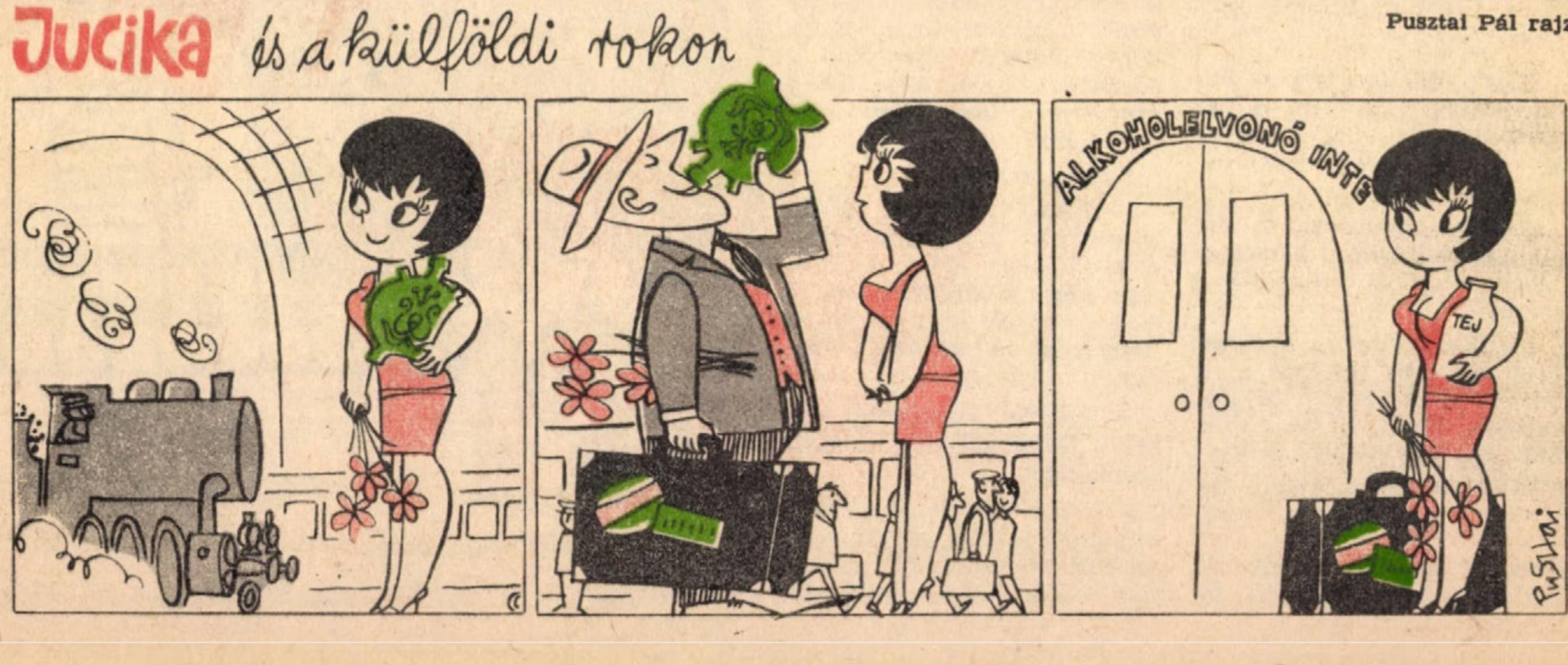
Elfeledtük ízét, de most
Húsgyár épül, modern, ultra, —
S a csabai visszatér a
Világot jelentő pultra.

Fülöp György

Jucika és a külföldi rokon

Pusztai Pál rajza

HALATLAN HALBOLT

Idestova második évfordulója lesz annak az ünnepélyes aktusnak, amikor a Csemege Élelmiszerkereskedelmi Vállalat a Kígyó utca 5. szám alatt működő saját csemegeboltja tövében megnyitott egy ragyogó kis halkonzerv boltot. Előzőleg ugyanitt gyümölcsboltot nyitottak: élt vagy három hónapot.

A korabeli lapok megírták az újdonsült halboltról, hogy olyan, mint egy remekbe szabott kis ékszerdoboz, hogy hűtött pultja és hűtött kirakata van, hogy gombnyomásra kigyullad egy-egy kis táblácska a szardíniás dobozok fölött, és a kedves vevő leolvashatja róluk a dobozokban rejlő halak születési helyét, hogy végre mindenfajta halkülönlegességet egyhelyütt megvehet a kedves vevő stb., stb....

Ebbe a halszagú „ékszerdobozba" annak idején azért profilíroztak bele az alkotók közel százezer forintnyi közpénzt, hogy majdan fényesítse a felújított Belváros arculatát és példaképe legyen az eljövendő halprofilú boltoknak. Amikor azonban a bolt be akarta bizonyítani halratermettségét, jöttek a sortatarozók és olyan állványerdőt emeltek eléje, föléje, melléje utcahosszat, hogy még a törzsvevők is eltévedtek benne.. Az állványerdő okozta vevőhiányt nyolc hónapig tűrte az ifjú bolt. A kilencedik hónap előtt azonban lehúzta a rollót... Vajon hol homályosult el a csemegések előrelátása?!

Az üzletrejtegető állványerdőzetet mér réges-régen elirtották onnan az építők, de a jobb sorsot érdemlő halbolt még ma is mereven elzárkózik a kedves vevők elől... Mivel azonban a szomszédos csemegebolt elhasznált göngyölegei elől már nem tudott elzárkózni – lomtárrá züllött, szegény. Pedig, ha jól emlékszem, fényesíteni kellene neki a Belváros arculatát.

Bernáth Ede

Műszakok

Várnai György rajza

– Bocsánat, uram, váltás van!...

Lazsálás a köbön

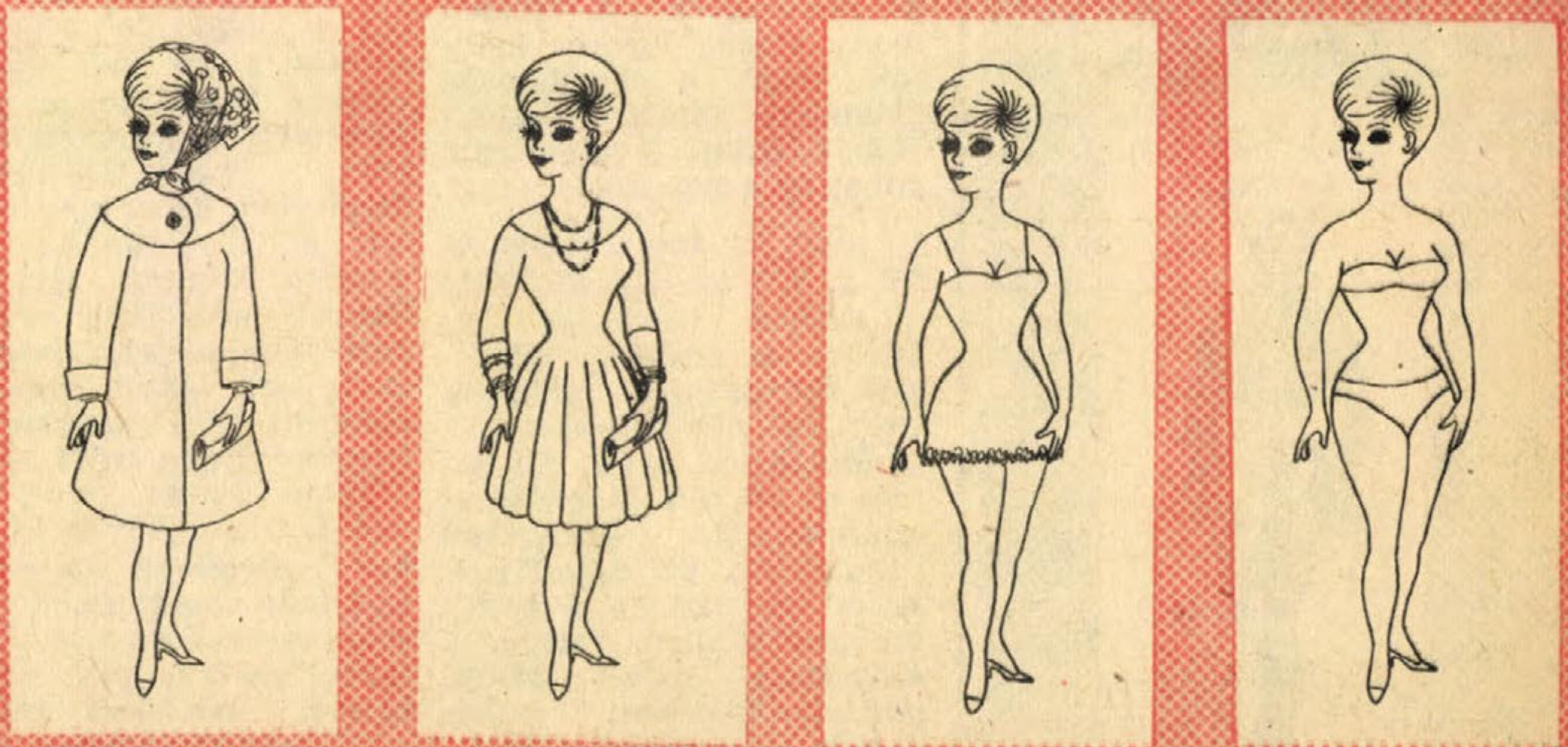
Gerő Sándor rajza

– Látom, kivették a szabadságukat, de miért nem utaznak el valahova?

SZTRIPTIZ

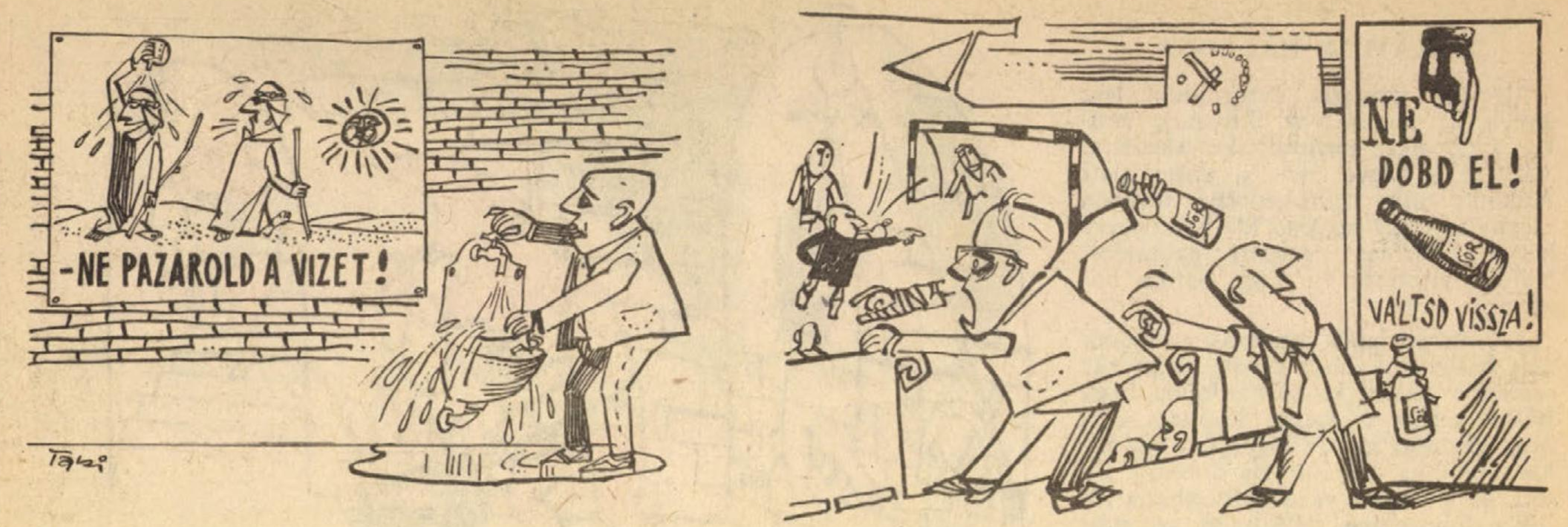
Húsz év után ismét megjelent a Műszaki Egyetem nagy népszerűségnek örvendő évkönyve, a „Vicinális dugóhúzó", az egyetemi KISZ-bizottság gondozásában. A gyűjtemény főleg diákhumort tartalmaz: mulatságos rajzokat, írásokat találhatunk benne az egyetem életéből, a tanárokról és a diákokról. Ebből a kötetből vettük át az itt következő rajzsorozatot, amely — úgy gondoljuk — nemcsak a diákokat érdekli.

Folyt. a 6. oldalon

NEVELŐ PLAKÁTOK

Takács Zoltán rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TI PU

Kedvenc létesítményünkről, az Astoria aluljáróról sokat írtak már azzal kapcsolatban, hogy középen befalazták. Amit szóvá teszek, kisebb jelentőségű, de nem szabad elhallgatni, mert éppen a lényegtelennek látszó hiányosságok bosszantják legjobban az embereket.

Az Astoria aluljárót ellátták irányító táblákkal, hogy a közönség eligazodhassék a sok lépcső között. Minden kijáratnál hiányos tábla magyarázza, hol, melyik járdára, melyik villamosmegállóhoz lehet kijutni.

Az egyik felirat így fest:

VILLAMOSH Z
UTCA BU AF

Még cifrábbnak találom a másikat:

VILL
TI PU FELÉ

Gondoljunk arra, nem mindenki gyakorlott rejtvénymegfejtő, már pedig csak azok találhatják ki, hogy TI PU a Keleti Pályaudvar becenevét jelenti.

(s)

Folyt. az 5. oldalról

Irodalmi levél

Fennsíki István, a tehetséges fiatal író néhány sort írt egyik barátjának:

„Sanyikám, a fene egyen meg, miért nem küldöd már vissza azt a könyvet, amelyet egy hónappal ezelőtt három napra vittél el? Képzelem, tele lesz szamárfülekkel, ha ugyan nem adtad kölcsön valakinek, akkor keresztet vethetek rá. Csuda egy pók vagy! Azt már nem is mondom, hogy add meg a húszasomat, komolyan mondom, én szégyellem magamat! Csini mit csinál? Jól bevásárolt veled! Na szervusz.

Ölel Pista!"

Már éppen borítékba akarta tenni a levelet, amikor hirtelen megtorpant. Az utókor!... Az írónak gondosan kell ügyelnie arra, mit hagy hátra. Minden neves írónak egykor kiadják majd a levelezését. „Fennsíki István levelei." Hohó! Ilyen levelet nem adhat ki a kezéből!

Leült az íróasztalhoz és ezt a levelet írta helyette:

„Kedves barátom! Miközben az esti szél játékosan simogatja az ablakom előtti vén fák koronáját, elgondolkozom azon, mi az, ami az embert kiemelte az állatvilágból. Elsősorban gondolkodó, az összefüggéseket megértő és a körülményeit alakító agya, a műveltség iránti igénye, gondolatvilágának szakadatlan gazdagítása. A teremtő ember egyik legnagyobb csodája a könyv, a gondolatoknak ez a kísértetiesen különleges megörökítése, a gondolatok közlésének általánossá tétele, amely által minden eszme közkinccsé válik. El sem mondhatom, milyen nagy örömömre szolgált, Sándorom, amikor az embert emberré tevő olthatatlan kultúrszomjat láttam szemedben felvillanni, s kérést intéztél hozzám egyik könyvem kölcsönvétele tárgyában. A tiszta emberi öröm annyira betöltött, hogy eszembe sem jutott fennakadni azon, hogy éppen ez a könyv nincs birtokodban, s hogy eleddig nem találtad meg az anyagi fedezetet e könyv megvásárlására. Mindez részletkérdés és eltörpül a kultúra, a gondolatok meghódításának nemes ügye mellett. Három napot, a világ teremtésének felét kérted a könyv elolvasásának céljára, s én meghatottan vettem tudomásul a szent türelmetlenségnek ezt a viharos megnyilvánulását. Sándorom, azóta egy hónap telt el, s a világban sok minden történt, agresszív lépések fokozták a nemzetközi feszültséget, jómagam pedig egy kisebb hűlésből épültem fel. A szóbanforgó könyvet éppen azért adtam kölcsön Neked, mert szívemhez nőtt, hiszen az ember olyasmit igyekszik nyújtani barátainak, ami számára kedves. De éppen azért, mert ennyire kedves nekem, szeretném magam is haszonnal forgatni, belebelenézni. Mi módon juthatnék újra jogos tulajdonom birtokába? Ha erre vonatkozólag volna valamiféle építő terved, hálám túláradna a szívemen. Talán csak alapvető, az elmúlás iránt mindig érzékeny pesszimizmusom az oka annak, hogy ennek az értékes könyvnek oldalain behajtásokat képzelek el, hasonlatosakat füleihez egy háziállatnak, amelyet Petőfi is tollára vett. Vagy talán mást is részesítettél a könyv szellemi kincséből? Akkor talán a lemondás erényét gyakorolhatom? Nem rólak meg érte, hiszen tudom, hogy szorgalmas vagy, mint a hálóját szövő pók, s tudom, távol áll tőled az anyagias gondolkodásmód. Valósággal visszariadok attól, hogy emlékeztesselek arra a húsz forintot kitevő pénzösszegre, amellyel mint igaz barát rendelkezésedre álltam. A szégyenérzet mindig erősebb volt bennem, mint a takarékosság. Hadd kérdezzem még meg Tőled, hogy mivel foglalkozik élettársad, Hajnalka. Kiváló teremtés ő, s kívánom, hogy a köztetek levő megértés nyugtassa meg Őt választása helyességéről. Ég veled, barátom, további kitartást kívánok az élet harcaiban.

Kézszorítással,

Fennsíki István."

Másolatot is csinált a levélből, s a „Hátrahagyott levelek" felírású irattartóba tette.

Feleki László

Pesti tudósítónktól

Az olimpiáról jut eszembe, hogy a TV-készülékeket is az öt karika jegyében hirdetik: „Saját tévéjén nézze a tokiói olimpiát!"

Egy óvatos vevő így alkudozott egy Keravill-üzletben:

– Kérem szépen, én megveszem ezt a készüléket, de tessék mondani, ha rosszul szerepelünk, akkor visszaveszik?

*

Van egy rendkívül kövér ismerősöm, aki véleményem szerint a következő táplálkozástudományi könyvben adja közzé tapasztalatait: „Élelmiszerek gyorsfogyasztása."

*

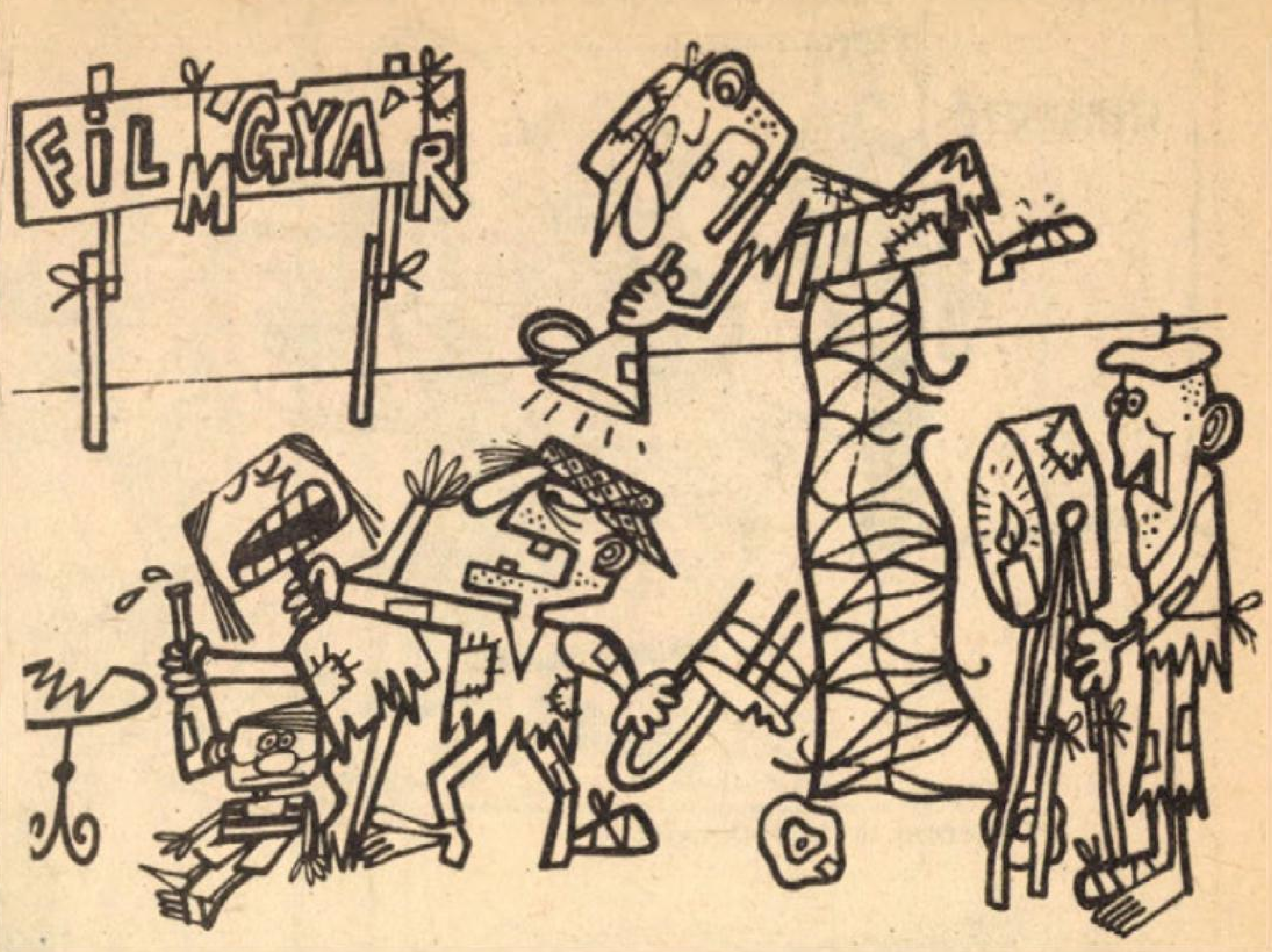
„Egy olvasójuk" aláírással valaki a következő aforizmát küldte lapunk számára:

„A zebra az úttestnek az a kijelölt része, ahonnan az átkelő gyalogjáró azzal a kielégítő érzéssel kerülhet a kórházba, hogy neki volt igaza."

Köszönjük magunk és a gyalogjárók nevében.

f. l.

Abszolút neorealizmus

A BECSÜLETES SOFŐR

Felemeltem a karom és a taxi megállt.

– Jó napot – mondtam a sofőrnek. – Csak ide megyek a szomszédba, az Y. térre. De nagyon sietek.

– Tessék, szálljon be – felelte.

Öt perc múlva megálltunk. Az óra negyvenkilenc

kopejkát mutatott. Odaadtam egy rubelt.

– Bocsásson meg, de nincs apróm – mondta a sofőr.

Feléje nyújtottam egy ötvenkopejkást.

– Nincs egykopejkásom – mondta a gépkocsivezető.

– Nem tesz semmit – szóltam mosolyogva.

– Nem, nem – tiltakozott a sofőr. – Borravalót nem fogadok el.

– Ez szép, de mit csináljak? – kérdeztem.

– Van itt balra egy trafik. Ott válthat.

Balra nem lehetett befordulni. Jobbra fordultunk. Itt csak egyirányú forgalom volt. Mire elértünk a trafikhoz, éppen ebédidő volt. A taxamérő kilencvenkét kopejkát mutatott.

– Nincs visszaadni valóm – mondta szerényen a sofőr. – Borravalót meg nem fogadok el!

– Jó – válaszoltam. – Akkor legyen szíves, menjen még nyolc kopejka távolságot.

Még harminc métert utaztunk. Az óra kerek egy rubelt mutatott.

– Állj! – kiáltottam. – Állítsa meg a kocsit.

– Itt sajnos nem szabad megállni – mondta a sofőr.

– Akkor kapcsolja ki a mérőt.

– Nem tehetem. Ha a taxiban utas ül, a mérőnek működnie kell. De azért ne idegeskedjék, valamit majd kitalálunk. A pályaudvarnál van egy takarékpénztár-fiók, egy ismerősöm ott dolgozik. Ő majd gyorsan beváltja a pénzét, apróra.

A fiókban éppen szünnap volt. A taxamérő kerek három rubelt mutatott. Odaadtam három rubelt.

– Bocsásson meg, hogy így történt – mondta a sofőr. – Most rendben vagyunk.

– Nagyon lekötelezett – feleltem. – De mégis, hogy juthatnék el az Y. térre?!

– Elviszem – mondta és bekapcsolta az órát.

Öt perc múlva az Y. térre értünk. A taxamérő kerek negyvenkilenc kopejkát mu-

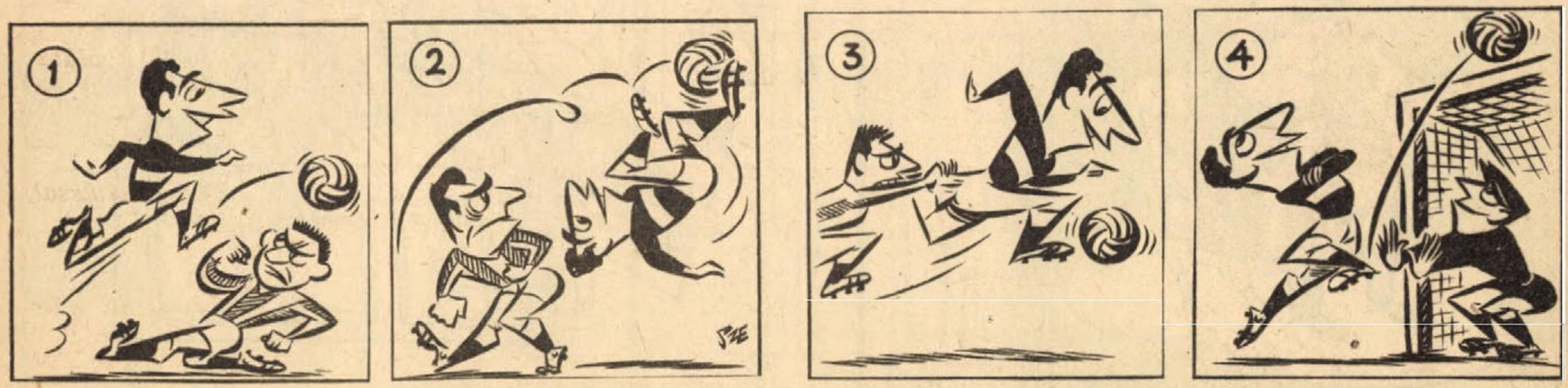

tatott. Gyorsan kivettem a zsebemből a zsebkésemet és a sofőr nyakának szegeztem. Ezután a kezébe nyomtam egy ötvenkopejkást és kiugrottam a taxiból.

Oroszból fordította:

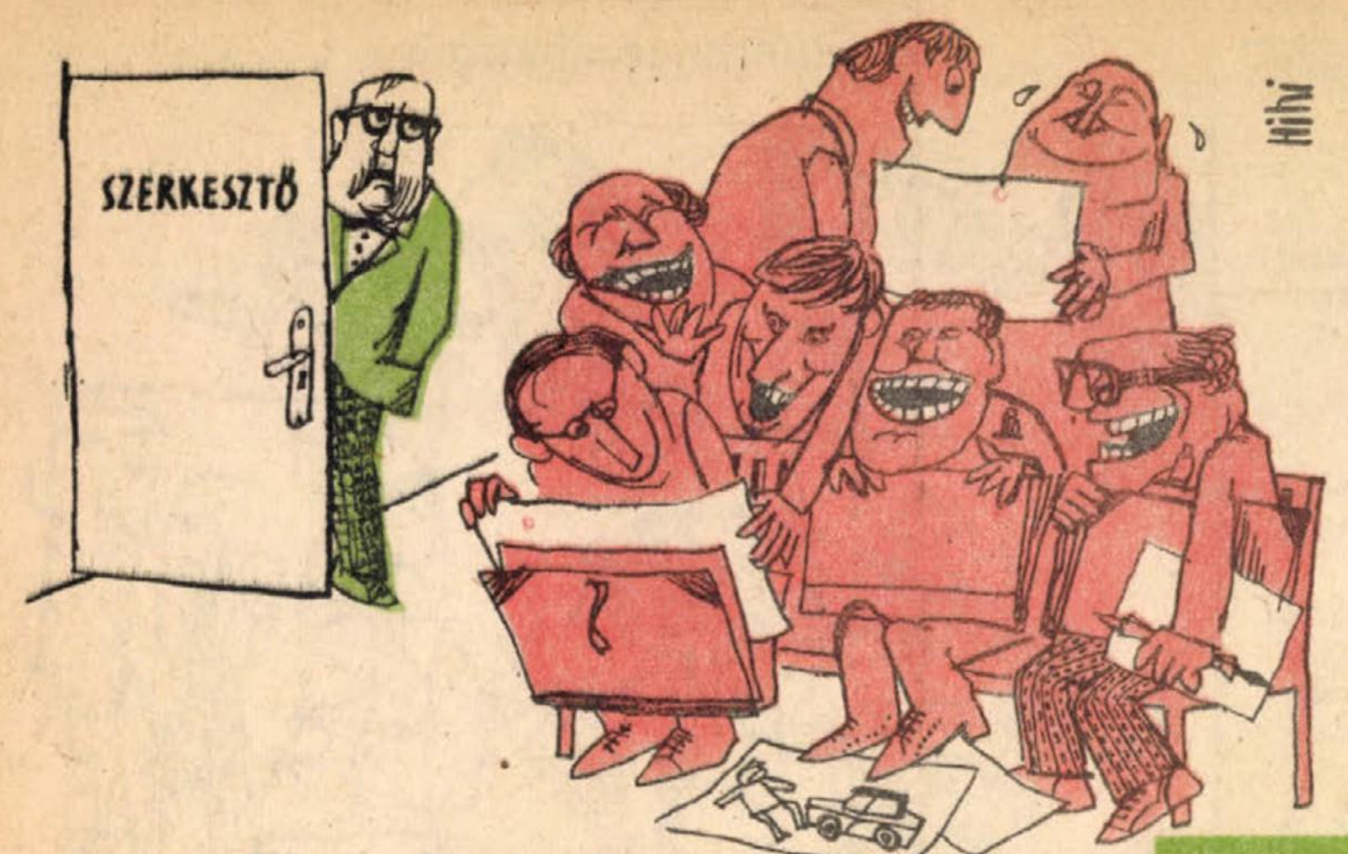
Pető Miklós

A CSODACSATÁR

Remek első csel. — Ragyogó második csel. — Csodálatos elfutás. — Bumm! . . .

KIJÓZANÍTÓ SZOBA

– Kérem a következőt!...

ÍGY SZÜLETIK A VICC

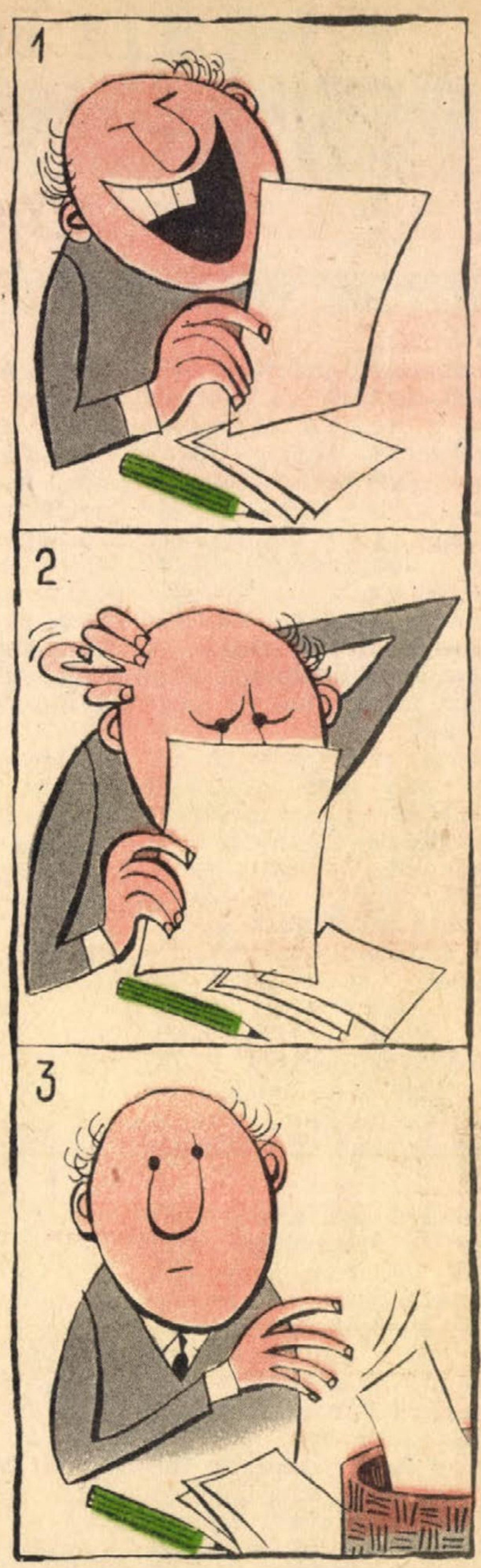
– Ne zavarj, nem látod, hogy dolgozom?...

PIKÁNS RAJZ

– Öncélú! Legalább a De Gaulle-t állítsa mögé.

SZATIRIKUS RAJZ

RÓLUNK VAN SZÓ!

A humorista olyan ember,
Ki humort űz szakértelemmel,
Fején kalappal vagy anélkül,
Humorizál, míg belekékül.

Az agya zúg, a keze reszket,
Míg azt a rongyos humoreszket
Az agya mélyéből kivájja...
Jóságos ég, be ronda pálya!

Heltai Jenő

HUMORISTA – TÁRSASÁGBAN

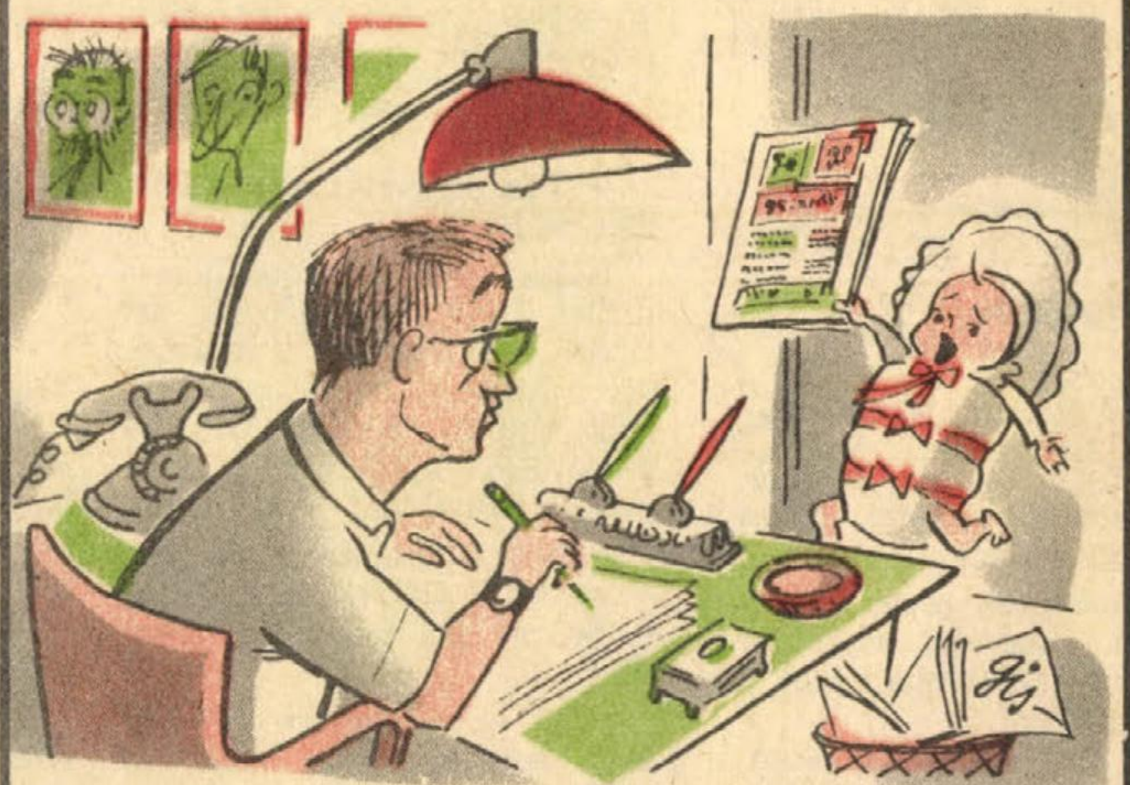

– Jenőke, mondjon már valami jó nagy marhaságot!

– Komolyan mondom, majdnem jobb, mint az eredetim!...

– Kérem, ez a vicc már nekem is régi!...

– Mit hozott Londonból?
– Két angol viccet...

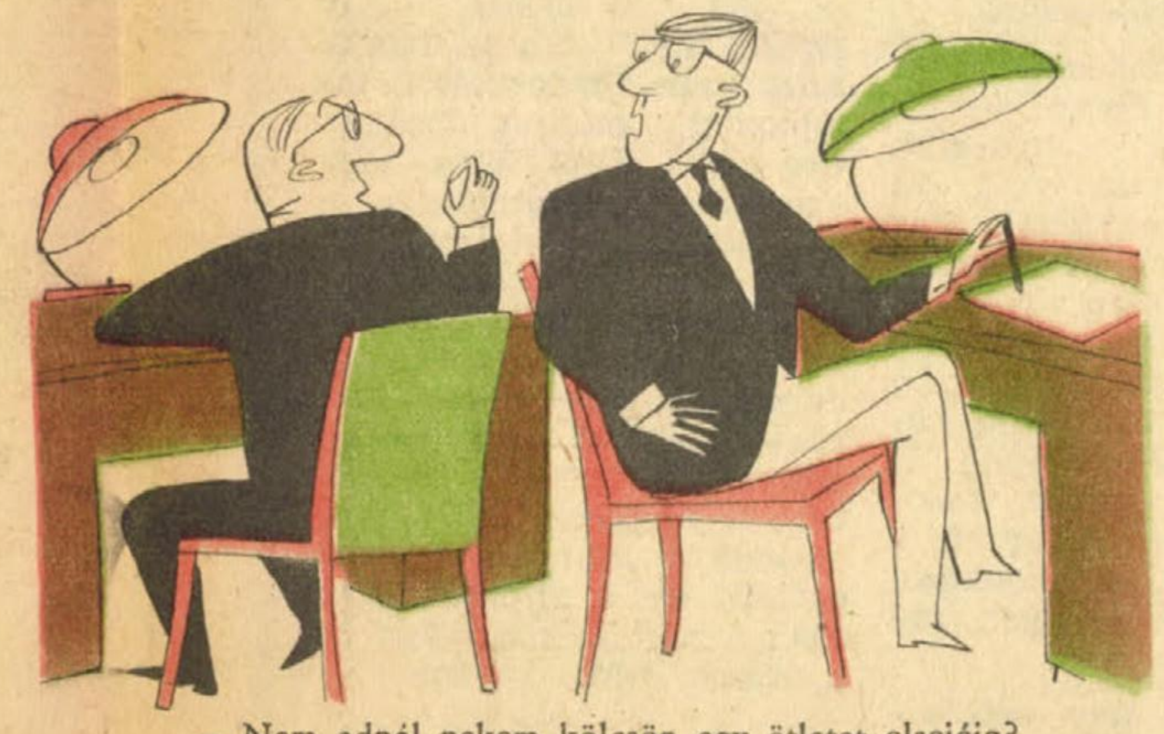

– Milyen szöveggel nem adtam ezt még le?

– Egy hasáb!

LEÉGETT HUMORISTA

– Nem adnál nekem kölcsön egy ötletet elsejéig?
– Sajnálom, most írtam meg az utolsót.

– Elég kicsi, ezt bírálhatjuk!...

✦ PESTI DEKAMERON ✦

A KOLLÉGANŐ

(Egy fiatalember a lélektanra épít és nem csalódik)

Számosan ismerik a Külső-Jászberényi út környékén a feltűnő és csinos megjelenésű Aggteleki Beátát, ki egy kozmetikai cikkeket gyártó vegyipari vállalatnál volt alkalmazásban, s annyi fekete szemfestéket viselt a szeme körül, hogy az már üzemi tolvajlásnak is felfogható lett volna. És minekutána számosan udvaroltak és megfordultak utána, idővel annyira elkényeztették őt, hogy már nem is találta örömét abban, ha dicsérték a szépségét és mindenfelé hívták őt. És elrontottságában éppúgy egy kalap alá vette a kalandra spekuláló fiatalemberek próbálkozását, mint akár az őszinte érzelemmel felindult férfiak közeledését. Ennélfogva pedig a költészet vagy a holdvilág éppoly közömbösen hagyta, mint egy hatvanas villanyégő.

Történt egy alkalommal, hogy a kozmetikai gyár egyik bőrápoló kenőcsétől számos fogyasztón a kanyaróhoz hasonló foltok jelentek meg, s a hiba elhárítására az üzem néhány bőrgyógyászt is meghívott, kik között volt egy bizonyos Krupp Egon nevezetű, fiatal szakorvos, ki a tégelyek vizsgálata közben eljutott Beátához is és mindjárt élénk érdeklődést kezdett tanúsítani a leány egészséges bőre iránt. Miután pedig egy-kettőre felismerte a leány elrontottságát, tisztában lett azzal is, hogy szándékát csupán lélektani ismereteinek felhasználásával érheti el. E célból megismerkedett Beáta egyik kolléganőjével, ki ugyancsak nem volt rossz külsejű leány, a neve pedig Fadrusz Friderika volt. A férfinak azonban egy futó beszélgetés is elegendő volt a céljához, hogy megtudja, hol szokott Friderika esténként szórakozni és máris elérkezettnek látta az időt a cselekvésre.

Akkor pedig megvárta Beátát az üzem kapuja előtt, s midőn a leány megjelent, a férfi szenvedő arckifejezést öltve magára, hozzá lépett és így szólt:

— Ne vegye tolakodásnak, hogy megszólítom és magához fordulok, de a szerelem már egészen elvette az eszemet és a szemérmemet. Mert hallja meg, Beácska, hogy kétségbeesetten szerelmes vagyok az egyik kolléganőjébe és a legképtelenebb gondolatokat forgattam már az agyamban, ezért is szólítottam meg magát, hogy meghallgatna-e?

A leány, kit tökéletesen meglepett, hogy egy férfi nem az iránta érzett szerelemmel járul elé, mindjárt kíváncsian nézett Egonra és szívesen beült vele egy eszpresszóba. Ott pedig a férfi tovább folytatta, amit eltervezett és így szólt:

— Nem mondtam még, hogy Fadrusz Friderikába vagyok szerelmes, ki nem viszonozza az érzelmeimet, és szinte keresztülnéz rajtam, mintha a világon se volnék. És a kudarc most már annyira bánt, hogy éjjel-nappal csak azon töröm a fejem, hogyan kelthetném fel mégis az érdeklődését magam iránt. És arra gondoltam, hogy ha Beácska segítene nekem, akkor féltékennyé tenném Friderikát, mert ismerem a női hiúságot, és ha magával tölthetném az estét Friderika szeme előtt, akkor ő bizonyosan arra gondolna, hogy „lám, ez az Egon a mi üzemünk legcsinosabb leányával barátkozik, én pedig lecsaphatnám a kezéről, ha akarnám, mert mennyire futott utánam, és miért is ne csapnám le a legcsinosabb kolléganőm kezéről?" Ezért pedig, édes Beácska, szánja rám az estéjét, ha nincsen jobb dolga, és meglátja, mennyire hálás leszek magának érte. Akkor este elmennénk a Pötty eszpresszóba, hová az én Friderikám is jár, és a maga segítségével felkeltenénk a hiúságát...

A férfi olyan meggyőzően beszélt a női hiúságra építhető cselvetésről, hogy maradéktalanul felébresztette vele Bea hiúságát és vidáman ráállt a mulatságra. Otthon pedig felvette legszűkebb ruháját és a szeme alá annyi fekete karikát húzott, hogy midőn belépett a Pötty eszpresszóba, a dobos a dob mellé ütött az álmélkodástól.

A férfi pedig már várta a leányt és olyan asztalt foglalt, mely Friderika szomszédságában volt, ki a maga társaságával már hamarabb ott szórakozott az eszpresszóban. A férfi mély kézcsókkal üdvözölte a belépő Beát, Friderika pedig kissé meglepődve köszöntötte kolléganőjét, ki azonnal úgy érezte, hogy Friderika máris beugrott a tervnek, s a játék jobban indul, mintsem Egon remélte volna.

Egon pedig úgy kedveskedett a leánynak, hogy Bea nem győzött mulatni a dolgon, s maga is viszonozta a férfi pillantásait. Később táncoltak, a férfi pedig így szólt:

— Simuljon egészen hozzám, Beácska, hadd egye a féltékenység a kolléganőjét, hiszen látja, hogy mint pislog felénk minduntalan.

A leány pedig azt felelte rá:

— Bízza csak rám a dolgot és ölelje át mind a két kezével a derekamat, mert attól bizonyosan el fog sápadni a mi Friderikánk.

A férfi pedig úgy szorongatta a leányt, hogy még másoknak is feltűnt a szép leány odaadása és Egon azt súgta a leány fülébe:

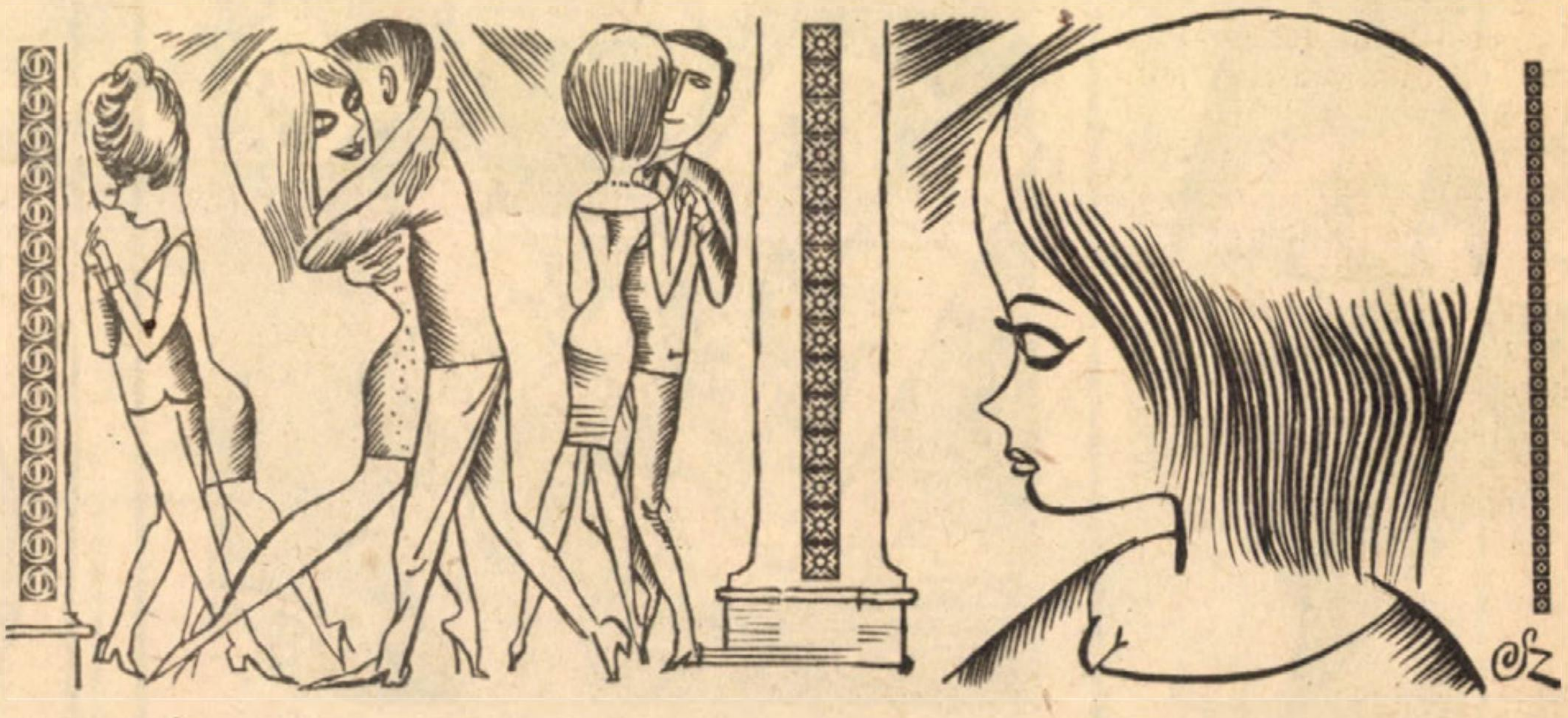
— Tulajdonképpen bolond vagyok, hogy Friderikába vagyok szerelmes és nem magába.

A leányt egyre jobban mulattatta a játék, a férfi pedig több konyakot rendelt, s így szólt:

— Játsszuk meg azt, hogy pertut iszunk.

A lány mindjárt beleegyezett, s azt mondta:

— Majd én titokban megfigyelem, hogy mikor néz felénk a szegény Friderika, s akkor fogom nyújtani a számat.

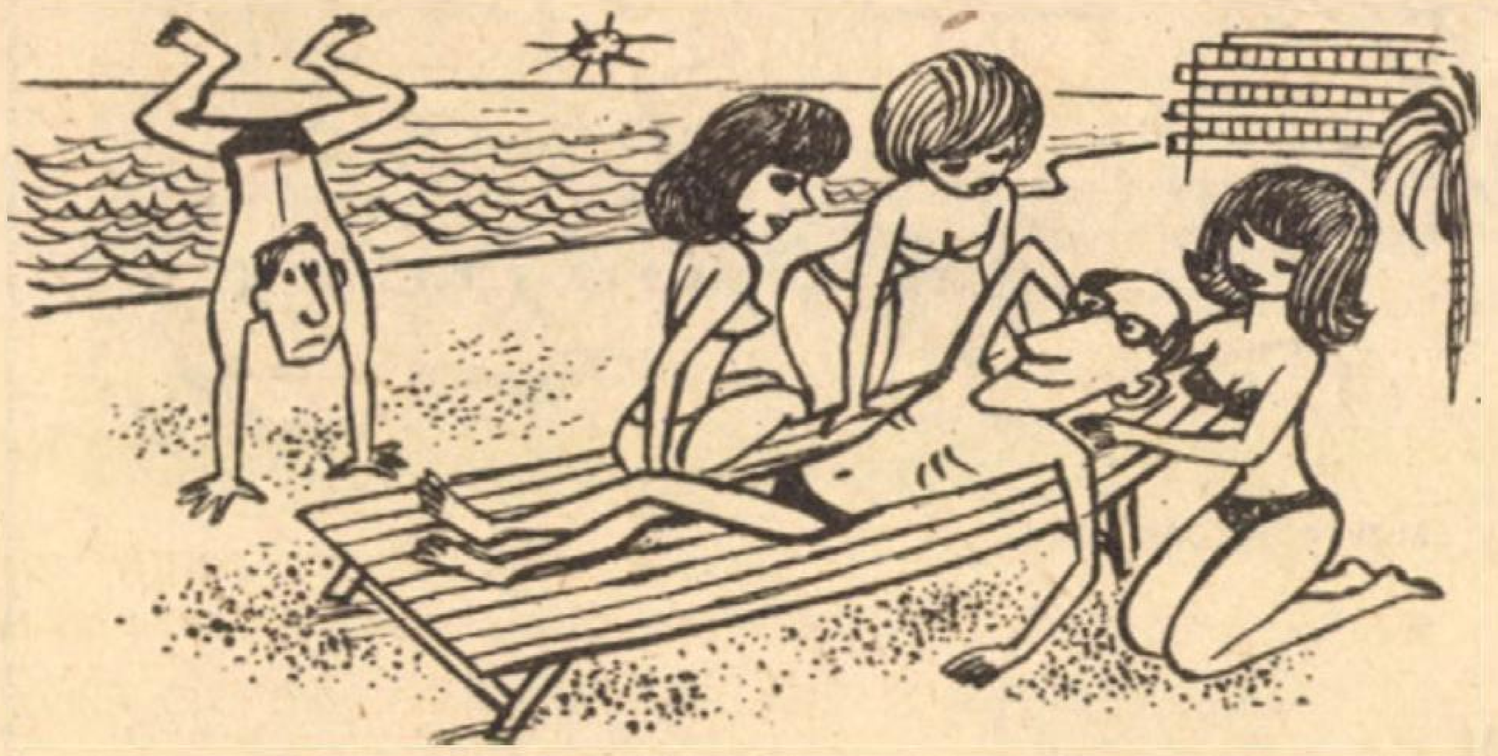
A férfi pedig később egyre azt hajtogatta, hogy szinte már nem is bánja, hogy nem Friderikával találkozott, hanem Beával. Bea pedig elhatározta, hogy egészen megpukkasztja a kolléganőjét, és mindent elkövetett, amit csak a vendéglátóipar szabályai meg az elfogyasztott italok megengednek egy zenés eszpresszóban. A férfi pedig, ígéretéhez híven, csakugyan nagyon hálás volt Beának a számára áldozott estéért. De a hálájét már csak a záróra után rótta le a leány iránt, persze.

Somogyi Pál

IDILL A TENGERPARTON

Amikor Kelemen Elek megkapta a kéthetes bulgáriai jutalomüdülést, azonnal megtette a szükséges előkészületeket a nyaraláshoz. Vásárolt egy alpakka öltönyt, behúzott gombokkal, két alpakka kávéskanalat a hozzávaló eszpresszógéppel, továbbá egy új lasztex úszónadrágot. Aztán beült a Széchenyi Könyvtárba és egy múlt századi magyar–bolgár társalgási kézikönyvből kimásolt néhány ilyesfajta kifejezést: „Szabad felkérnem kiskegyedet egy mélabús tangóra?" és: „Mily fájdalmasan zsong az esti szellő a tenger komor szikláin!", vagy: „Asszonyom, e találkozás emléke szívemnek húrjain még sokáig visszhangzik". Később kifeküdt a Gellért napozójára, elhasznált másfél liter napolajat, s midőn négy nap múlva bronzszínűre dinsztelődött, vadonatúj vakító fehér nyloninget öltve, Ferihegyen repülőre szállt.

Már első nap felkereste a tengert. Csodálatosnak találta a tájat: minden talpalatnyi homokon divatosnál divatosabb fürdődresszes nők hevertek. Kihúzta széles mellkasát, bicepszeit előnyösen láttatni engedte, s lassú, vontatott léptekkel fel-alá sétálva keresett egy olyan helyet, ahol a lehető legelőnyösebben veheti szemügyre a környező hölgyeket. Közismerten lebilincselő mosolyát vonta ajkaira, s két, ragyogó szépségű tündér mellett telepedett le. Azok azonban rá se hederítettek. Gyorsan csinált tizenkilenc fekvőtámaszt, négy gyertyát és lihegve körülnézett. A Gellértben ilyenkor már legalább húszan veszik körül. A két fekete viszont unottan indult be a vízbe. Most egy szőke, pirosbikinis nő ült a helyükre, és Kelemen kifejezetten neki – fejreállt. Akár fél óráig is tudott fejen állni, ha látta az elismerés jelét az arcokon. A piros-bikinis azonban hasra fordult és a fejére húzott egy újságot. Kelemen néhány cigánykereket vetett a vízig az ott lubickoló kislányok felé. Mosolyogva jelezte, hogy most lebukik a víz alá, és vízhatlan órájára mutogatva kérte a csinosabbakat, hogy ellenőrizzék, hány másodpercig bírja. Mire feljött a halványkék vízből, kissé elkékülve, egyetlen lányt sem látott maga körül. Hiába pillangózott, hiába gyorsúszott, speciálisan látványos, az általa felfedezett stílusban, hiába csinálta végig a vízi trükköket, semmi hatása sem volt. Fáradtan kibotorkált a partra és végignyúlt a gyékényén.

Nem sokkal később halk morajlásra figyelt fel. Nem a tenger morajlott. A heverőkről, a fonott kosarakból és a székekből, a sátrakból és a napernyők alól, mintegy vezényszóra nők százai emelkedtek fel és a strandbejárat felé fordultak, ahonnan egy vékony, 150 centi magas, nevetségesen fehérbőrű, nyápic férfi közeledett. A pasas lúdtalpasan kacsázott, rövidlátó szemén pápaszemet hordott, hanyagul orra közepéig csúsztatva. A nők elragadtatott morajlása kíséretében ült le nyugágyára és unottan elterpeszkedett, miközben a legcsinosabbak azonnal támadásba mentek, napraforgóként fordultak feléje, sőt az egyik szépségkirálynő még az újságját is kölcsönkérte.

Kelemen atléta termete megtörten és értetlenül roskadt össze, mialatt a gilisztaszínű férfit egy bájos német kislány narancsszörppel kínálta. Egy teltkarcsú francia jelbeszéddel táncolni hívta estére, egy hollófekete hajú bolgár szépség pedig szándékosan megbotlott a kinyújtott lábában, egy hollandi lány megkísérelte rávenni zippzárja megjavítására, miközben bikinijéből monokinit igyekezett formálni. És ami a legfeltűnőbb volt: a csenevész férfi mindezt természetesnek vette.

Mi lehet a titka ennek a vézna szúnyoglovagnak? Csupán egy lehetőség jutott Kelemen eszébe: a fiú nem lehet más, mint színész, méghozzá egy népszerű komikus színész, akit ő, Kelemen, úgy látszik, még nem ismert.

Annál nagyobb volt a meglepetése, hogy a fiút Józsinak hívják és született józsefvárosi.

Kelemen, hiúságában összetörve, este a pesti kollégához járult és arra kérte: árulja el csodálatos sikereinek titkát.

– A bőröm színével fejtek ki elsősorban érdeklődést a női nem előtt. Aki ugyanis fehéren érkezik a tengerpartra, az új vendég, akinek feltehetően van még pénze esti szórakozásra is. Én, aki szenvedélyes rabja vagyok a szép nemnek, különleges, nap elleni olajat használok, amely meggátolja a lesülést. Így, akár két hétre is biztosítani tudom sikereimet. Ha ma itt megismernek, holnap egy másik strandon jelenek meg.

Kelemen még egyszer bátorságra kapott. – És a vékony lábaid? – kérdezte kissé kajánul –, a vékony lábszáraid nem hatnak rosszul?

– Ellenkezőleg – felelte fölényesen a lélektanból jeles Józsi. – A dagadó lábizmok a férfinál egyenesen riasztóan hatnak manapság. Az erős lábizmok arra mutatnak, hogy az illető férfinak még kocsija sincsen. Az én lábaimról fel sem tételezik, hogy nem autóval érkeztem a tengerparthoz...

Hary Márta

Nem közölhető kéziratot küldtek:

K. Mátyás, Békéscsaba. – B. Lajos, Kőszeg. – P. Sándor, Sajóbábony. — Sz. Sándor, Székesfehérvár. – Cs. József, Bp. XIII., Sallai I. u. – K. Dezső, Lakócsa. – M. Sándor, Bonyhád. – M. László, Bp. XIV., Százszorszép u. – R. Lajos, Bp. I., Csap u. – C. Gyula, Bp. VI., Rudas László u. – A. Miklós, Körmend. – K. László, Eger. – V. Gábor, Bp. VIII., Üllői út. – K. László, Budakeszi. – K. István, Bp. VIII., Koszorú u. – S. L. Konyár. – F. J. Bp. Kapás u. – K. Gyula, Pécs. – R. Gyula, Gyöngyös. – E. András, Pesterzsébet. – A. Ildikó, Bp. XI. Villányi út. – M. László, Debrecen. – Sz. Tamás, Debrecen. – Ané, Bpest. – N. Zoltán, Csepel. – Z. Zoltán, Bp. XIV., Thököly út. – B. Jné, Kispest. — D. Gyuláné, Mátrafüred. – Sz. Mihály, Dunaújváros. – T. József, Mihályi. – B. S. Bp. III., Galagonya u. – B. J. Bp. XI., Bartók Béla út. – N. Lné, Salgótarján. – B. László, Gamás. – U. Ferenc, Lillafüred. – M. László, Karcag. — E. Károly, Debrecen. – F. Ilona, Szombathely. – S. Gyula, Bp. XI., Ballagi Mór u. – B. Erika, Bp. XIII., Reitter F. u.

Kapu- és liftkulcsot kapnak a lakók

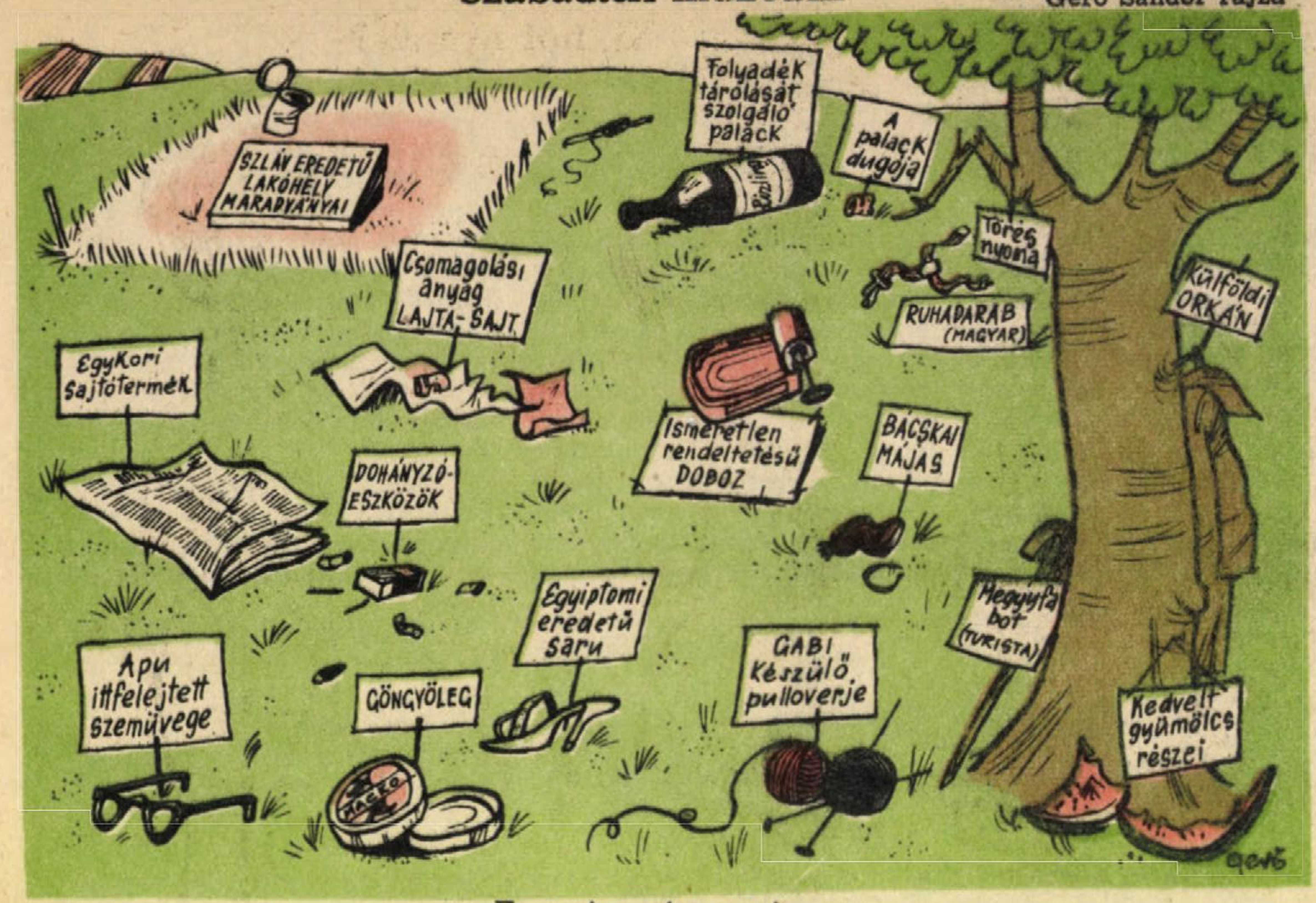
Várnai György rajza

Meghódolás.

Szabadtéri múzeum

Gerő Sándor rajza

Egy szép vasárnap után . . .

Futballcsászár

– A 11-est a titkárom szokta rúgni . . .

GYERMETEG FELESÉG

A fiatalok korai házassága világszerte vita tárgya. Mint az angliai „Sunday Express"-ben olvassuk, Woody Allen, az ismert fiatal komikus elmondotta, miért bomlott fel a házassága:

— A feleségem túlságosan gyerekes volt. Valahányszor fürödtem, mindig bejött a fürdőszobába és elsüllyesztette a papírhajóimat.

Ilyen is van?

Hegedűs István rajza

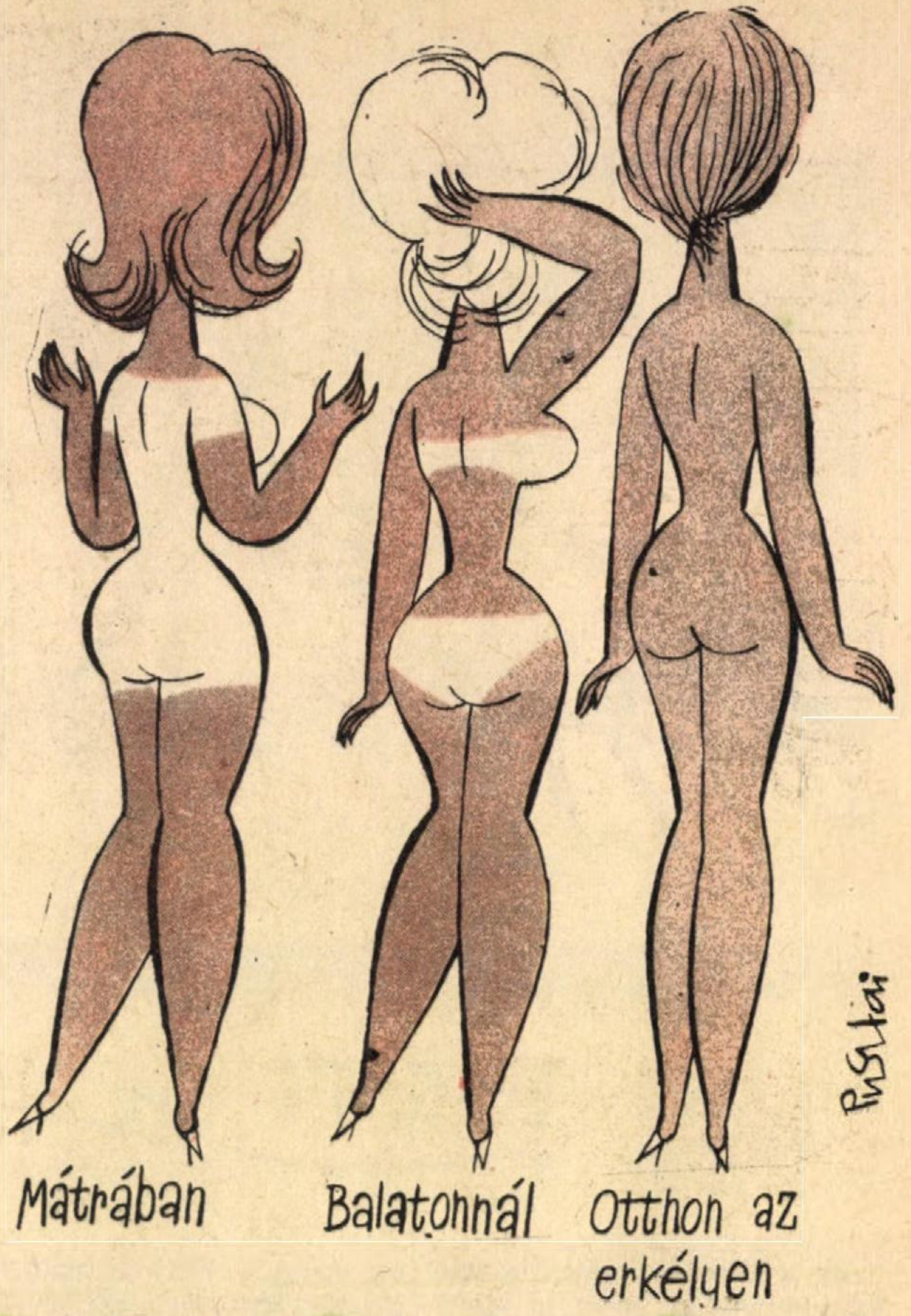

Ének az esőben

Ki, hol nyaralt ?

Pusztai Pál rajza

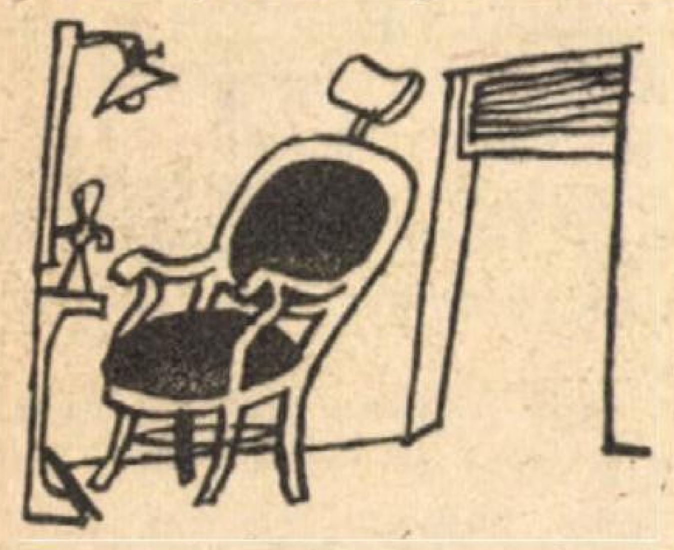

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EGY SZÉK ÉS MÁS SEMMI

Vendége vagyok a Szabadság-strandnak az első perctől kezdve. Már Dagály korában is kijártam oda.

Éppen ezért jogot érzek ahhoz, hogy szégyenkezzem és szót emeljek a már idegenforgalmi jelentőségű Szabad-

ság-strand egyik bántó fogyatékossága miatt.

Bécsi vendégem volt, vittem lelkesen a strandra. Remekül érezte magát, ám egyszer csak azt mondja: nyiratkozni szeretne. Jómagam régi önborotválkozó vagyok, és mivel hajszálaimnak száma az idők folyamán rendkívüli mértékben megcsappant, soha nem lát vendégül a strandfodrászat. Kerestük hát és meglepődve láttuk, hogy az első emeleti helyiség, amelynek ablakán a „Fodrász" felirat díszeleg, öltöző lett. Tehát a borbélyt másutt kell keresnünk. Meg is találtuk, de mondhatom, belepirultam a látványba: ablaktalan kis lyukban, egyetlen borbélyszékkel éktelenkedik a Szabadság strand férfi fodrászata. De nem sokkal különb a női szépészeti csarnok sem. Megértem én, ki kell használni az üzleti lehetőségeket és öltözőt csinálni, amennyit csak lehet, de ez nem mehet a nélkülözhetetlen és korszerű fodrászat rovására.

Zsoldos Jenő

MINDENFÉLE

Hogyan született a matematika? Amikor az első tudós rájött arra, hogy meg vannak számlálva a napjai.

Akinek érdekében áll, az megtalálja az embert.

Mi a szeretet? Többet tenni valakiért, mint amennyit megérdemel.

Aki nem látja a fáktól az erdőt, azt elsősorban nyilván a fák érdeklik.

Az ember egyre jobban leigázza a természetet. Előbb hajózhatóvá tette, most ihatóvá teszi a tengereket.

F. L.

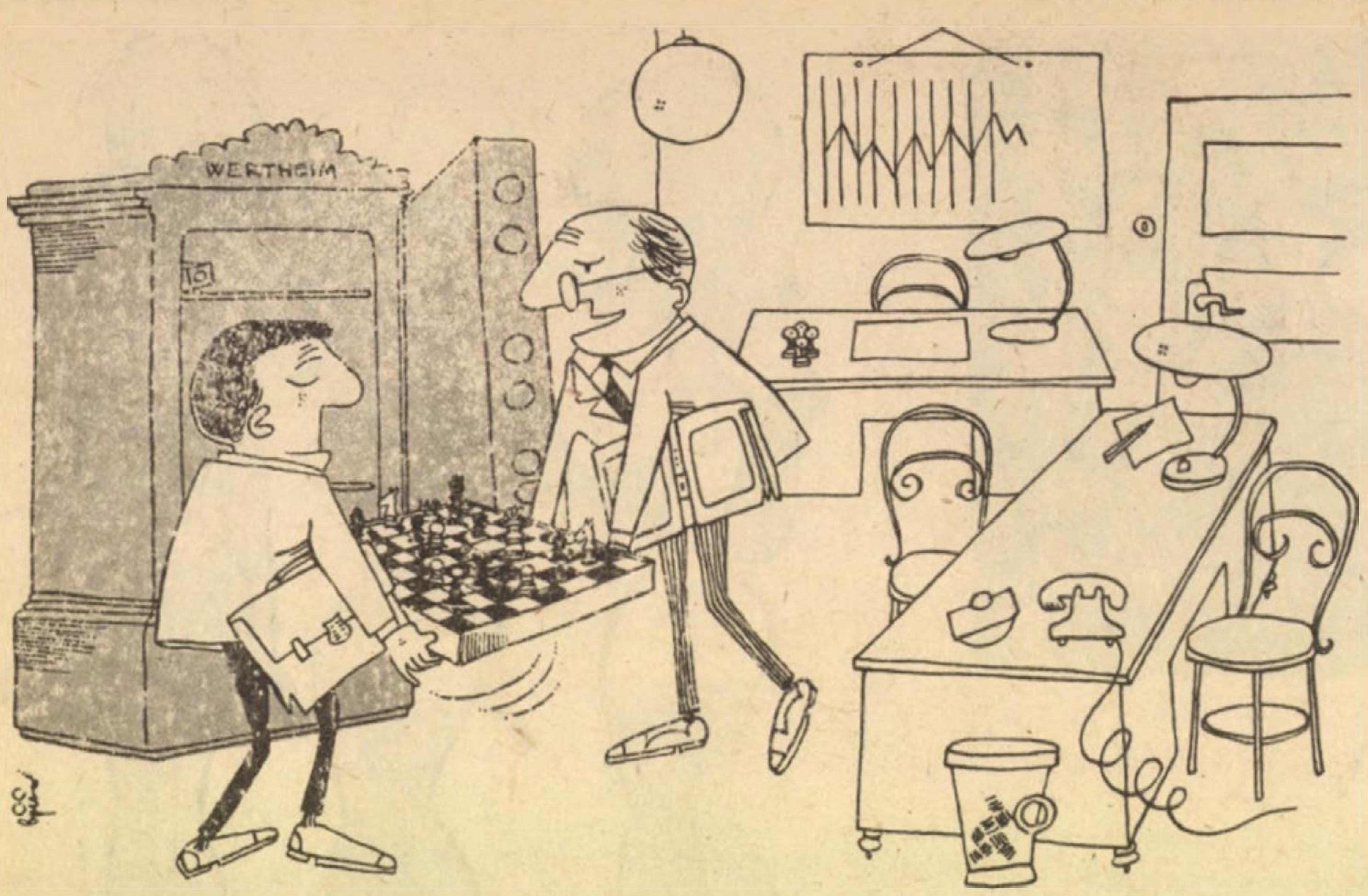
„Vállalják a veszélyt"

Hegedűs István rajza

Letelt a munkaidő

Balázs-Piri Balázs rajza

A humor KÖNYVÉBŐL

MOLNÁR FERENC a művészklubban egy javarészt színpadi szerzőkből álló asztaltársaságban azt fejtegette, hogy a magyar darabírók mennyire nem tudnak harmadik felvonást írni. A társaságban jelen volt egy sikeres fiatal drámaíró is, akinek éppen azon a héten mutatták be a darabját. Az első felvonása ennek is remek volt, még a második is megjárta, hanem a harmadik neki is gyengére sikeredett: a darab vége „esett".

– Na és az én darabom hogy tetszett? – próbálta mindjárt cáfolatra kényszeríteni Molnárt a hiú szerző.

Molnár, mint tapintatos kolléga, persze nem akarta megbántani a kérdezőt, ezért ostyába göngyölte az elutasítást:

A te darabodhoz gratulálok. *Végtelenül* jó.

SZÉP ERNŐ új darabját „Háromlevelű lóhere" címen mutatta be 1937 tavaszán a Vígszínház, Jób Dániel rendezésében. Az új mű a premieren azonban csak langyos sikert aratott. Az előadás után az egyik kritikus így summázta csípős véleményét:

– Kár, hogy a darabot nem egy Szebb Ernő írta s nem egy Jobb Dániel rendezte.

LOPE DE VEGA, a maga kétezer színdarabjával, a világ legtermékenyebb drámaíró zsenije, és számos gyermek apja volt, aki „mellesleg" azért papi funkcióit sem hanyagolta el.

Egy roppant aszályos nyárban a szószékről felszólította híveit, hogy másnap esőért fognak imádkozni, senki ne maradjon el. Beharangozásra csakugyan mindenki híven gyülekezett is, csak a környék egy hírhedt ragadóskezű öszvérhajcsára csellengett magányosan a templomtéren.

– Hát te? – nézett rá csodálkozva de Vega, a tisztelendő.

– Én nem megyek, plébános úr. Mit használ az az Isten előtt, ha én esőért imádkozom?

– Használ biz az – ragadta vállon a pernahajdert –, mert éppen az ilyen emberek miatt, mint te, egyszer már özönvizet is küldött az Úristen a világra.

FENT és LENT

Ez a Kendőssy mindig tele van panasszal. Most is, hogy itt ülünk az eszpresszóban – hol is ülhetünk másutt? –, kipakol a társaságnak:

– Két hónappal ezelőtt, amikor a mi Főilletékesünknek az a nyilatkozata megjelent, amely szerint az a helyes, ha *így* és nem *úgy*, felbuzdultam és a kéziratomat, amit addig kétkedve tartogattam az íróasztalfiókomban, elvittem a „Legelső Újság" szerkesztőségébe. Hát nem visszaadták? Pedig hát így írtam, ahogy helyes és nem úgy, ahogy helytelen.

Teritőy közbevágott:

– Az semmi. Három hete meghallgattam a Legilletékesebbünk előadását. Világos, kemény mondatokban leszögezte, hogy a mai magyar drámák legnagyobb hibája, hogy *az* és nem *ez* a témájuk. Erre futottam a „Legkülönb Színház" vezetőségéhez és átadtam a háromfelvonásosomat. Most jövök a Fődramaturgtól. Fanyalogva, undorral dobta vissza ezt a ragyogó kéziratot, azt mondta, az a baj, hogy *ez* a témája és nem *az*. Hát értitek ezt?

Egyikünk sem értette. Ekkor viszont megszólalt Balázska:

– Unom már ezeket az irodalmi panaszokat és problémákat. Itt az ideje, hogy valami vidámabbról beszéljünk. Most jövök Bécsből, ott hallottam ezt a régi történetet. Még a békebeli béke idején történt, hogy egy szegény asszonynak három fiát besorozták. Már csak egyetlen fia volt otthon, és íme, azt is behívták katonának. Szörnyen elkeseredett a szegény asszony, lótott-futott mindenféle hivatalba, eredménytelenül. Végre, nagynehezen, bejutott a császárhoz. Térdre esett Ferenc József előtt és sírva nyújtotta át a kérvényét:

– Édes jó császárom, legfelsőbb Uralkodónk, három fiamat elvitték katonának, most a negyediket is behívták, hagyd meg nekem ezt az utolsót, hogy öreg napjaimra megmaradjon támaszomnak.

Ferenc József feltette az okuláréját, bemártotta pennáját a tintába, aláírta a kérvényt, majd így szólt:

– No, most még keress egy káplárt, aki a dolgot valóban elintézi.

Mindnyájan elképedve bámultunk Balázskára. Fogalmunk sem volt, hogy miért mondta el ezt az anekdotát.

Nádass József

Mindenki máshol söpör

VIGYÁZAT, KOPONYATOLVAJ!

Egy újguineai szállodából elloptak egy zsugorított koponyát. A szálló tulajdonosa újsághirdetés útján arra kérte a tolvajt, hogy küldje vissza, mert *„bizonyos korlátozások miatt ilyesmihez manapság nagyon nehéz hozzájutni".*

Sajnos, sok régi iparág kivész napjainkban.

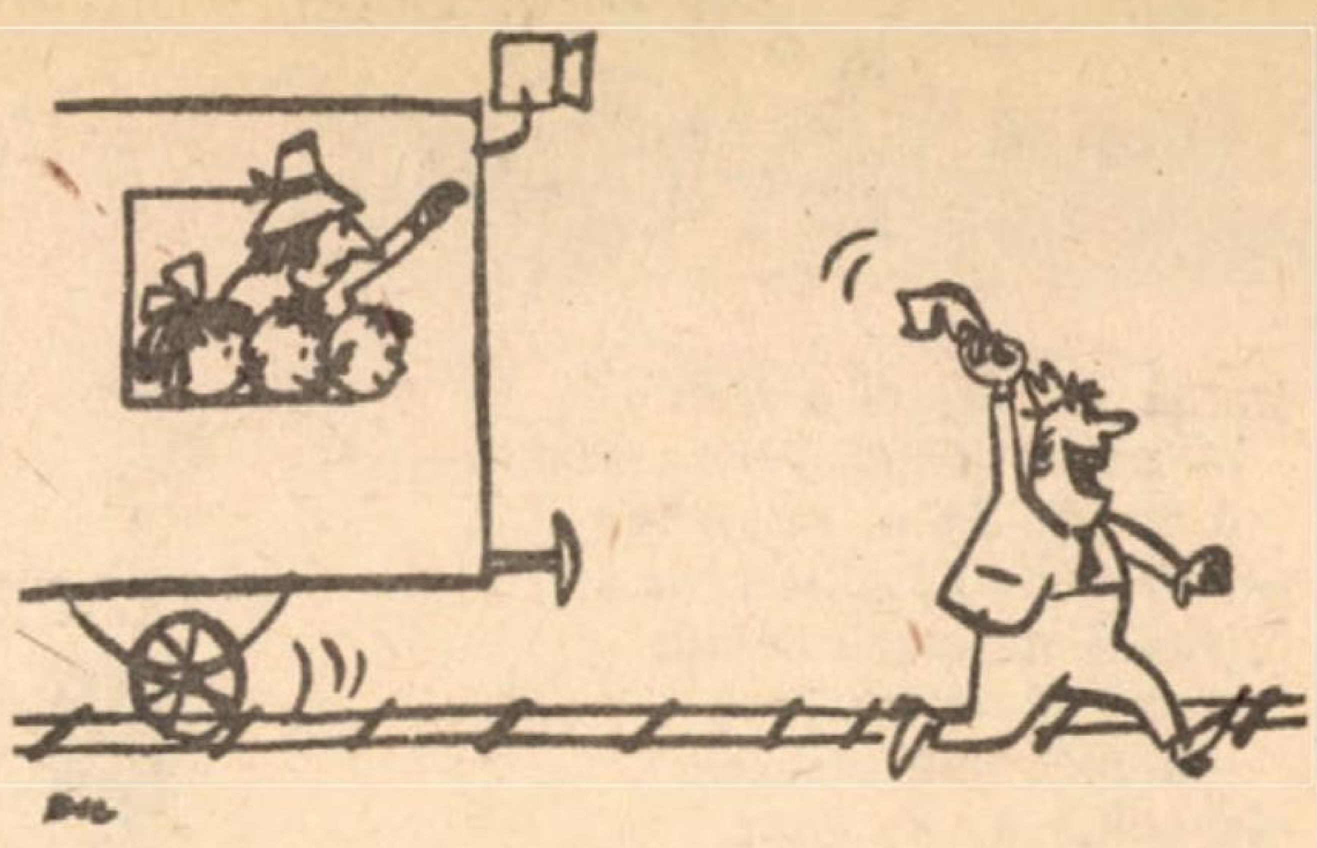
IMPORT HUMOR

KÉSZÜLŐDÉS

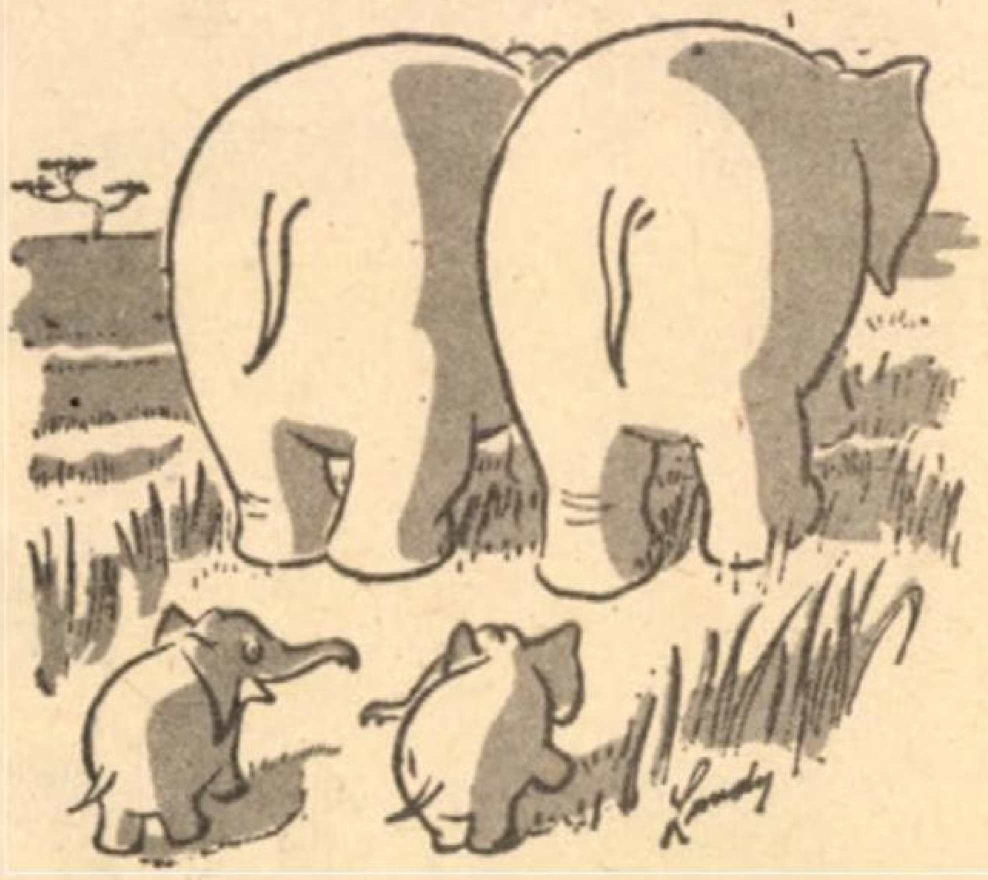

(A szófiai „Sztrsel"-ből)

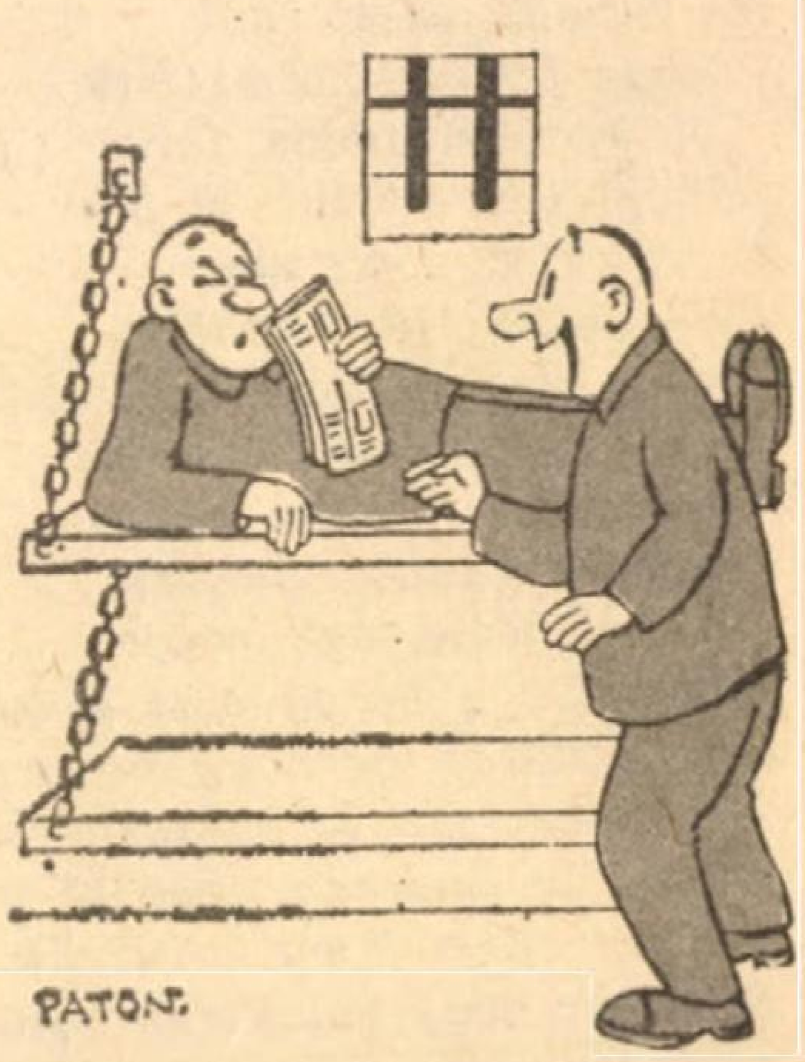
BÚCSÚ A CSALÁDTÓL

(A szófiai „Sztrsel"-ből)

– Az én mamim szebb, mint a tied! . . .
(A bécsi „Die Presse"-ből)

– De jó volna most kirabolni egy bankot, amíg itt vagyunk . . . Micsoda nagyszerű alibink lenne . . .
(A londoni „Daily Mirror"-ból)

KÓRHÁZBAN

Meglátogatták a szüleiket.
(A moszkvai „Krokodil"-ból)

MŰTEREMBEN

(Az „Ici Paris"-ból)

TÁRSADALMI MUNKA

– Az artista-iskola növendékei segítettek a gabona felrakásában . . .
(A moszkvai „Krokodil"-ból)

Hiába is mászol a fára
— lehet fenyő, jávor, ében —
törzsén, ágán, tetejében
nem lelsz földigilisztára.
Tévedés ne essék nálad:
alant él ő, tizesével,
s a talajnak vizesével
elegyedik ez az állat.
Bár nem rokonszenves soknak,
— mivelhogy nem kecses fajta —
mégis áll, hogy hasznot hajt a
pecázóknak (horgászoknak).
Ha fellelik ezek: félő,
hogy feltűzik, elmetélik —
de horogra tűzve, félig
felnégyelve tovább él ő.
S órákig él a víz alatt
— óriási! Ilyet ember
még csak megpróbálni sem mer! —
vízben fogja meg a halat.
Ficánkol a horgász horgán
egésze vagy féldarabja,
a hal látja, beharapja:
Hamm! s a horog már a torkán.
S a giliszta? Bárhogy nyúzzák
horgász, hal és halászhorog:
még se mukkan, még se morog,
némán várja hogy kihúzzák.
S akkor hogy beszélnek vele?
‚Coki innét, te rút állat!
Nehogy elcsúfítsd a tálat!
Csakis a hal való bele!'
Vagyis elfelejtik ekként
hogy honnan jött a jó falat,
hogy ki fogta meg a halat
csalétekként (halétekként).
Holott világos és tiszta:
te fogtad, kit elmetéltek,
te, ki kockáztattad élted
önzetlenül, hős giliszta!
S a hálátlan emberfajta
azt, aki a halat fogja,
azt a szemétdombra dobja ...
—
Lehet gondolkodni rajta.
—

Soltész Gáspár

Értekezlet kánikulában

Meglepő eset

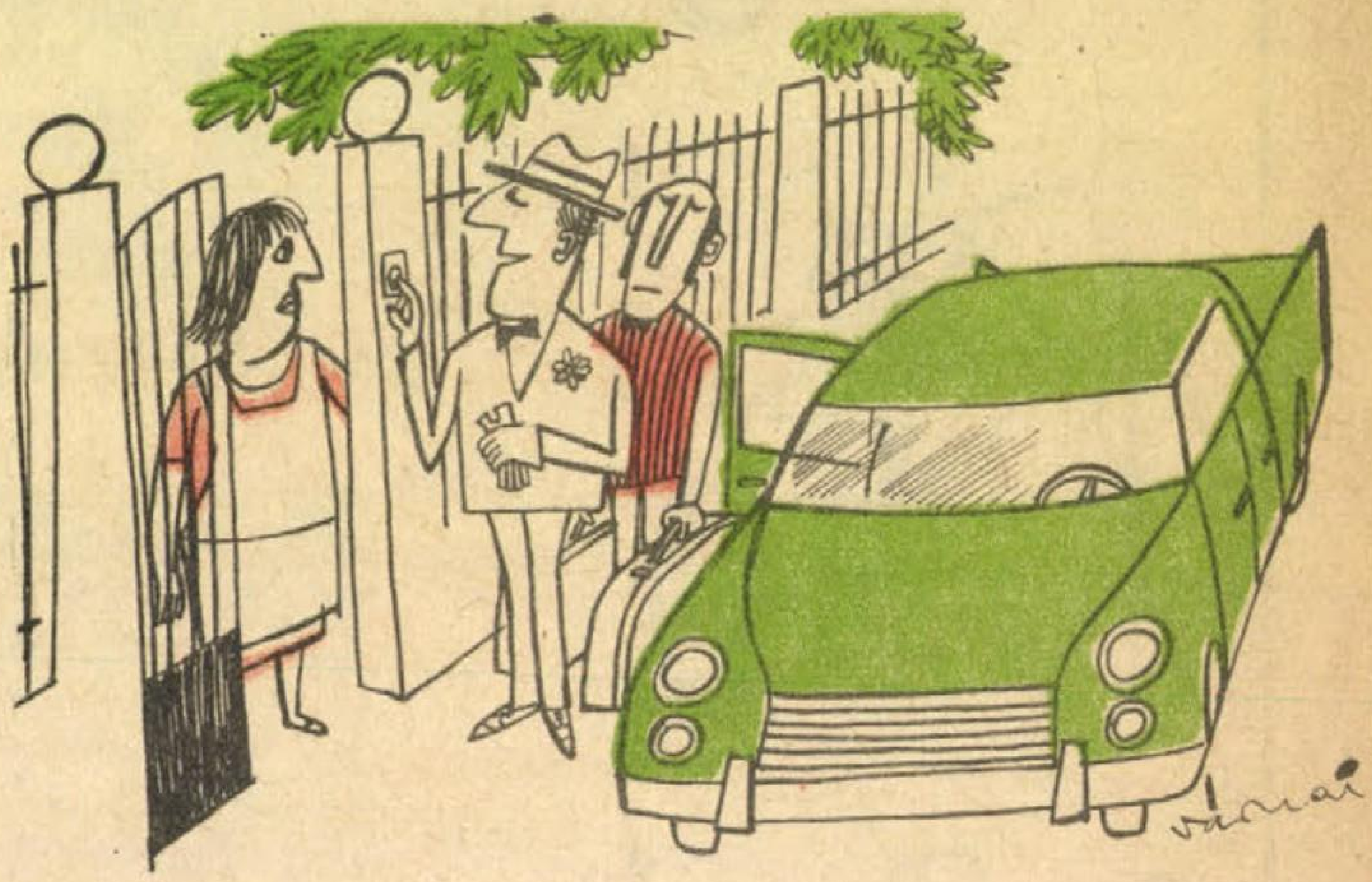
Mészáros András rajza

Megérkezett az amerikai nagybácsi ...

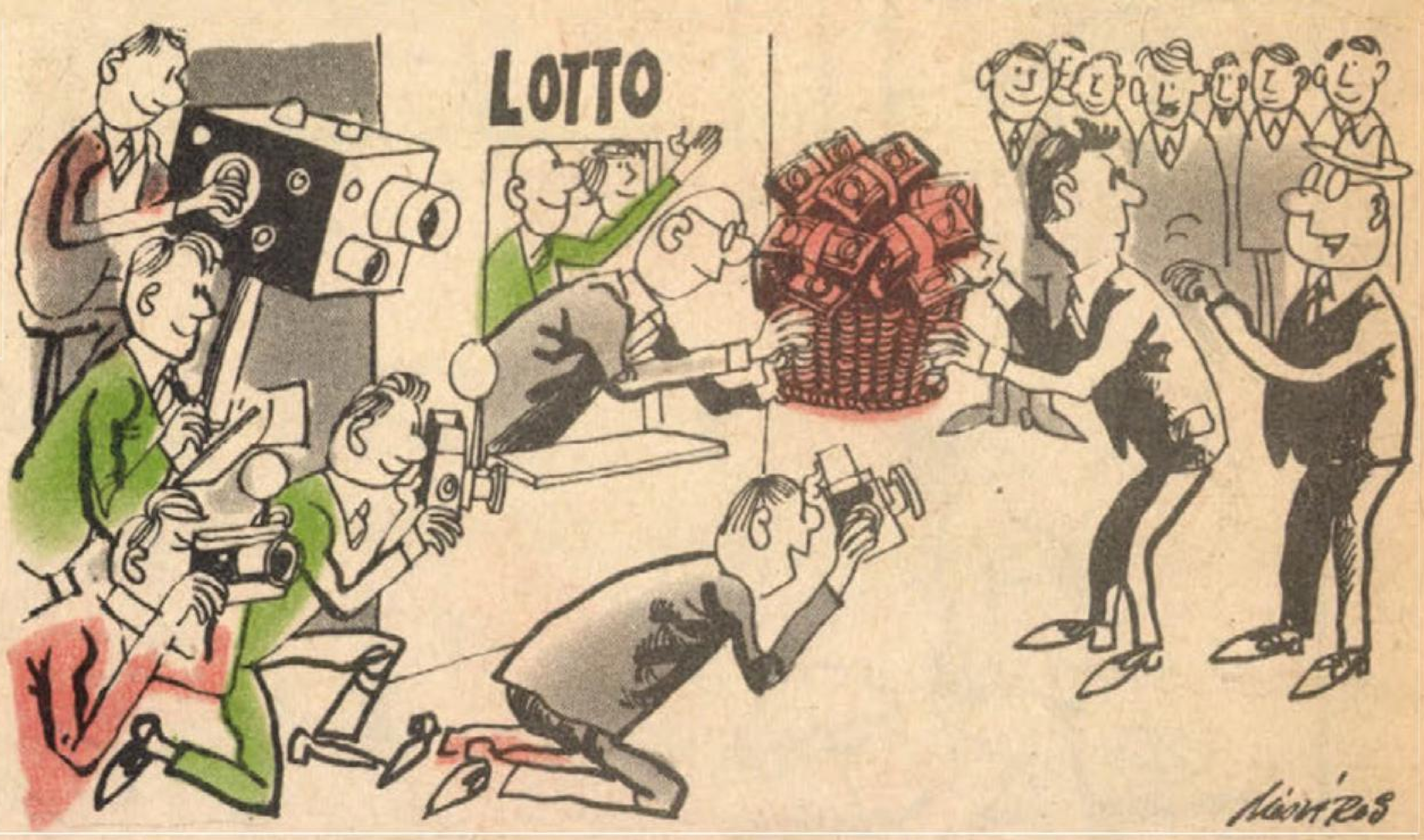
Mai ószeres

– Használt ruhát, cipőt veszek! ...

Precíz ember

Mészáros András rajza

– Öregem, jössz egy húszassal! ...

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel: 343–100. *142–220. – 64.5148 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504